JOEL

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK VAN DEN PROFEET JOEL.

Wij zijn volstrekt niet zeker omtrent den tijd, waarin deze profeet profeteerde; het is waarschijnlijk, dat het om dezelfden tijd was, dat Amos profeteerde, niet om de reden, die de rabbijnen opgeven: Omdat Amos zijne profetie begint met de woorden, waarmee Joël de zijne besluit: De Heer zal brullen uit Zion, maar om de reden, die Dr. Lightfoot opgeeft: Omdat hij spreekt van dezelfde oordelen van sprinkhanen en droogte en vuur, die Amos betreurt, waaruit af te leiden valt, dat zij in dezelfden tijd optraden, Amos in Israël en Joël in Juda. Hosea en Obadja profeteerden ongeveer in dezelfden tijd; en het blijkt, dat Amos profeteerde in de degen van Jerobeam, den tweeden koning van Israël van dien naam, Amos 7:10. God zond verschillende profeten, opdat zij elkanders handen zouden sterken, en opdat in den mond van twee of drie getuigen alle woord bestaan zou. In deze profetie,

I. Worden de verwoestingen beschreven, door zwermen schadelijke insecten aangericht, Hoofdstuk 1 en een gedeelte van Hoofdstuk 2.

II. Hierop wordt het volk tot berouw vermaand, Hoofdstuk 2.

III. Worden beloften gedaan, dat na hun berouw de genade terugkomen zou, Hoofdstuk 2, en tevens beloften van de uitstorting van den Heiligen Geest in het laatste der dagen.

IV. De zaak van Gods volk wordt door Hem opgenomen tegen hun vijanden, met wie God te zijner tijd zal afrekenen, Hoofdstuk 3; en heerlijke dingen worden gezegd van het Jeruzalem van het Evangelie en van zijn voorspoed en eeuwigen duur.

HOOFDSTUK 1

1 Het woord des HEEREN, dat geschied is tot Joel, den zoon van Pethuel:
2 Hoort dit, gij oudsten! en neemt ter oren, alle inwoners des lands! Is dit geschied in uw dagen, of ook in de dagen uwer vaderen?
3 Vertelt uw kinderen daarvan, en laat het uw kinderen hun kinderen vertellen, en derzelver kinderen aan een ander geslacht.
4 Wat de rups heeft overgelaten, heeft de sprinkhaan afgegeten, en wat de sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de kever afgegeten, en wat de kever heeft overgelaten, heeft de kruidworm afgegeten.
5 Waakt op, gij dronkenen! en weent, en huilt, alle gij wijnzuipers! om den nieuwen wijn, dewijl hij van uw mond is afgesneden.
6 Want een volk is opgekomen over mijn land, machtig en zonder getal; zijn tanden zijn leeuwentanden, en het heeft baktanden eens ouden leeuws.
7 Het heeft mijn wijnstok gesteld tot een verwoesting, en mijn vijgeboom tot schuim; het heeft hem ganselijk ontbloot en nedergeworpen, zijn ranken zijn wit geworden.
8 Kermt, als een jonkvrouw, die met een zak omgord is vanwege den man van haar jeugd.
9 Spijsoffer en drankoffer is van het huis des HEEREN afgesneden; de priesters, des HEEREN dienaars, treuren.
10 Het veld is verwoest, het land treurt; want het koren is verwoest, de most is verdroogd, de olie is flauw.
11 De akkerlieden zijn beschaamd, de wijngaardeniers huilen, om de tarwe en om de gerst, want de oogst des velds is vergaan.
12 De wijnstok is verdord, de vijgeboom is flauw; de granaatappelboom, ook de palmboom en appelboom; alle bomen des velds zijn verdord; ja de vrolijkheid is verdord van de mensenkinderen.
13 Omgordt u, en rouwklaagt, gij priesters! huilt, gij dienaars des altaars! gaat in, vernacht in zakken, gij dienaars mijns Gods! want spijsoffer en drankoffer is geweerd van het huis uws Gods.
14 Heiligt een vasten, roept een verbodsdag uit, verzamelt de oudsten, en alle inwoners dezes lands, ten huize des HEEREN, uws Gods, en roept tot den HEERE.
15 Ach, die dag! want de dag des HEEREN is nabij, en zal als een verwoesting komen van den Almachtige.
16 Is niet de spijze voor onze ogen afgesneden? Blijdschap en verheuging van het huis onzes Gods?
17 De granen zijn onder hun kluiten verrot, de schathuizen zijn verwoest, de schuren zijn afgebroken, want het koren is verdord.
18 O, hoe zucht het vee, de runderkudden zijn bedwelmd, want zij hebben geen weide, ook zijn de schaapskudden verwoest.
19 Tot U, o HEERE! roep ik; want een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd, en een vlam heeft alle bomen des velds aangestoken.
20 Ook schreeuwt elk beest des velds tot U; want de waterstromen zijn uitgedroogd, en een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd.

Dit hoofdstuk is de beschrijving van een jammerlijke verwoesting van het land van Juda door sprinkhanen en rupsen. Sommigen menen, dat de profeet er van spreekt als van iets, dat nog gebeuren moet en, dat hij bijtijds waarschuwt, zoals de profeten gewoonlijk deden bij het naderen van oordelen. Anderen menen, dat het er reeds was, en dat zijn taak was het volk er mee te treffen en op te wekken tot berouw.

I. Er wordt van gesproken als van een oordeel, waarvan geen voorbeeld was in vroeger tijd vers 1-7.

II. Alle rangen en standen van het volk die in de ramp delen, worden uitgenodigd om te rouwklagen, vers 8-13.

III. Zij worden vermaand op God te zien in hun rouw, en zich voor Hem te vernederen, vers 14-20.

Joël 1:1-20

Het is een dwaze gedachte, die sommige Joden hebben, dat Joël de profeet dezelfde zou zijn als Joël, de zoon van Samuel, 1 Samuel 8:2, toch poogt een van hun rabbijnen met grote ernst aan te tonen, waarom Samuël hier Pethuël genoemd wordt. Deze Joël leefde in veel later tijd. Hij spreekt van een droef en pijnlijk oordeel, om hun zonden over Juda gebracht, of komende. Hier valt op te merken,

I. De grootte van het oordeel, hier op tweeërlei wijze uitgedrukt:

1. Het was zodanig, dat het zijns gelijke niet had in de eeuwen, die voorafgegaan waren, 't zij in de geschiedenis, of in 't geheugen van het toen levend geslacht, vers 2. Er wordt een beroep gedaan op de oudsten, die zich konden herinneren, wat lang geleden gebeurd was, ja, en alle inwoners des lands worden opgeroepen om te getuigen, of zij zich iets dergelijks konden herinneren. Laat ze nog verder teruggaan, verder dan iemands geheugen reikt, en zich bereiden tot de onderzoeking van hun vaderen, Job 8:8, en zij zullen nergens het verhaal vinden opgetekend van iets dergelijks. Die hun voorgangers overtreffen in zonde, kunnen billijkerwijze verwachten dat hun groteren pijnlijker oordelen overkomen zullen dan iemand van hun voorgangers gekend heeft.

2. Het was zodanig, dat het niet licht in de komende eeuwen vergeten zou worden, vers 3 :"Vertelt uw kinderen daarvan, maakt hun bekend, welke vreselijke tekenen van Gods toorn over u gij gezien hebt, opdat zij zich laten waarschuwen, en leren gehoorzaam te zijn om hetgeen gij geleden hebt, want het is ook bestemd als een waarschuwing voor hen. Ja, laat het uw kinderen hun kinderen vertellen, en derzelver kinderen aan een ander geslacht, laten zij het vertellen, niet maar als iets vreemds, dat stof voor gesprekken geeft", (evenals zulke ongewone voorvallen verhaald worden in de almanak-Het is zo en zo lang geleden sinds de pest, de grote brand, enz. -zo lang sinds de grote vorst, de grote storm), maar laat hen het vertellen, om hun kinderen te leren ontzag te hebben voor God en Zijn oordelen, en voor Hem te leven." De herinnering aan Gods oordelen zowel als aan Zijn gunsten behoren wij aan de nakomelingschap over te leveren.

II. Het oordeel zelf het is de inval van een groot leger in het land van Juda. Vele uitleggers, zo oudere als nieuwere, verstaan hieronder legers van soldaten, de troepen van de Assyriërs, die onder Sanherib alle vaste steden van Juda innamen, en zonder twijfel in het land huishielden en de opbrengst vernietigden, ja, sommigen menen, dat de vier soorten van dieren, die hier genoemd worden, vers 4, de vier wereldrijken betekenen, die op hun beurt het volk van de Joden onderdrukten, waarbij het ene verwoestte, wat aan de woede van het andere ontsnapt was. Vele Joodse uitleggers denken, dat het de voorspelling van de komst van vijanden en hun menigte is, om alles te verwoesten, in de vorm van een gelijkenis. Zo vermeldt de Chaldeeuwsche kanttekening deze dieren eerst, vers 4, maar vervangt ze later, Hoofdstuk 2:25, door: Natiën, volken, tongen, talen, machthebbers en koninkrijken. Maar het schijnt veeleer letterlijk verstaan te moeten worden, namelijk als legers van insecten, die het land binnenvallen en de vruchten er van opeten. Sprinkhanen waren één van de plagen van Egypte. Daarvan wordt gezegd: Voor deze zijn dergelijke nooit geweest, na deze zullen er niet wezen, Exodus 10:14, niet zulke als die in Egypte, niet zulke als deze in Juda-geen sprinkhanen gelijk deze in grootte, geen gelijk deze in menigte en in het kwaad, dat zij deden. De plaag van de sprinkhanen in Egypte duurde maar enkele dagen, deze schijnt vier jaren achtereen te hebben geduurd, zoals sommigen denken, omdat hier vier soorten van insecten vermeld worden, vers

4, waarvan de een vernielde, wat de andere overliet, maar anderen denken, dat zij alle in één jaar kwamen. In de geschiedenis van het Oude Testament wordt ons niet verhaald, wanneer het gebeurd is, maar wij zijn er van verzekerd, dat geen enkel woord van God ter aarde gevallen is, en, hoewel in de eerste plaats een verwoesting door deze insecten hier bedoeld is, wordt zij uitgedrukt in woorden, die zeer toepasselijk zijn op de verwoesting van het land door een buitenlandse vijand, die een inval doet, omdat, als het volk zich niet vernederde en beterde om dit mindere oordeel, dat het land verslond, God dit grotere over hen zenden zou, dat de inwoners zou verteren, en door de beschrijving er van worden zij uitgenodigd zich te laten waarschuwen. Als dit kruipende volkje hen niet ten onder brengt dan zal een ander volk komen om hen te verderven. Ziehier

1. Welke dieren het zijn, die tegen hen uitgezonden worden- sprinkhanen en rupsen kevers en kruidwormen vers 4. Wij kunnen nu niet beschrijven, waarin deze van elkaar verschilden het waren alle kleine insecten, ieder afzonderlijk verachtelijk, en gemakkelijk met de voet te vertrappen of met een vinger dood te drukken, maar, als zij in grote zwermen en getale kwamen, waren zij zeer beducht en aten alles op, waar zij neerstreken. God is de Heere van de heirscharen, heeft alle schepselen in Zijn macht, en, als het Hem behaagt, kan Hij een trots en weerspannig volk vernederen en kwellen door de zwakste en verachtelijkste schepselen. De mens wordt een worm genoemd, en hier blijkt, dat hij nog minder dan een worm is, want, als het God behaagt, zijn de wormen hem te sterk, plunderen zijn land eten op waarvoor hij gearbeid heeft, vernietigen de voorraad levensmiddelen, en snijden een machtig volk het bestaan af. Hoe zwakker het werktuig is, dat God gebruikt, des te meer wordt Zijn macht groot gemaakt.

2. Met welk een woede en geweld zij kwamen. Zij worden hier een volk genoemd, omdat zij een geheel vormen, eenstemmig handelen en als ‘t ware met een gemeenschappelijk doel want, hoewel de sprinkhanen geen koning hebben toch verdelen zij zich in hopen, Spreuk. 30:27 en het wordt daar vermeld als een voorbeeld van hun wijsheid. Het is verstandig van degenen, die ieder afzonderlijk zwak zijn, zich te verenigen en gezamenlijk te handelen. Zij zijn machtig, want zij zijn zonder getal Een stofje van de weegschaal is licht, en gemakkelijk weg te blazen, maar een hoop stof is zwaar, zo kan ook een worm weinig doen, hoewel Jona’s wonderboom er door verging, maar een groot aantal kan wonderen doen. Hun tanden worden leeuwentanden genoemd, baktanden van een oude leeuw, om de grote en vreselijke strafoefening die zij hielden. Sprinkhanen worden leeuwen als zij gewapend met goddelijke last komen. Wij lezen van de sprinkhanen uit de put des afgronds dat hun tanden als tanden van de leeuwen waren, Openbaring 9. 8.

3. Welk kwaad zij doen. Zij eten alles op vers 4, wat de een overlaat, verslindt de ander zij vernielen niet alleen het gras en het koren maar ook de bomen, vers 7 :De wijnstok is tot verwoesting gesteld. Dit gedierte eet de bladeren, die de vrucht moesten beschermen, terwijl zij rijpt, en zodoende komt die ook om en vergaat. Zij eten zelfs de bast van de vijgeboom, en doden die. Aldus bloeit de vijgeboom niet en is er geen vrucht aan de wijnstok.

III. Een oproep aan de dronkaards om dit oordeel te bejammeren, vers 5 :Waakt op en weent, alle gij wijnzuipers. Dit betekent,

1. Dat zij gevoelig zouden lijden onder deze ramp. Zij zou hen in hun zwak tasten, de nieuwe wijn, waarop zij zo gesteld waren, zou van hun mond worden afgesneden. Het is rechtvaardig van God, als Hij die vertroostingen wegneemt, die voor weelde en uitspattingen worden

misbruikt, als Hij het koren en de most wegneemt, die zij tot de Baäl gebruikt hebben, die moeten dienen tot voedsel en brandstof van lage lusten. En voor hen zijn oordelen van die aard allerpijnlijkst. Hoe meer de mensen hun geluk zoeken in de bevrediging van de zinnen, zoveel drukkender zijn tijdelijke beproevingen voor hen. De waterdrinkers behoefden er zich niet om te bekommeren, dat de wijnstok geen vrucht droeg, zij konden er in 't vervolg even goed buiten als tot nu toe: voor de Nazireërs was het geen bezwaar. Maar de wijnzuipers zullen wenen en jammeren. Aan hoe meer genot wij ons gewennen, des te meer stellen wij ons bloot aan smart en teleurstelling.

2. Het betekent, dat zij zeer ongevoelig en onverstandig waren geweest onder vroegere uitingen van Gods misnoegen, en daarom worden zij hier opgeroepen om op te waken en te wenen. Die zich niet door het woord van God willen laten opwekken, zullen door Zijn roede opgewekt worden, die zich niet laten verschrikken door oordelen op een afstand, zullen er zelf door getroffen worden, en als zij op het punt staan hun deel te nemen van de verboden vrucht, zal een beletsel van andere aard tussen de beker en hun lippen komen, en de wijn van hun mond afsnijden.

Het oordeel wordt hier beschreven als een dat zeer betreurd moet worden, en daarin moet iedereen delen, het zal niet alleen de dronkaards van hun genot beroven, als dat het ergste was, dan zou het wel te dragen zijn, maar anderen zal het van het noodzakelijke levensonderhoud beroven, die daarom opgeroepen worden te weeklagen, vers 8, zoals een maagd de dood van haar beminde beweent, met wie zij verloofd was, maar nog niet gehuwd, echter toch zo, dat zij zo goed als gehuwd was, of als een pas gehuwde jonge vrouw, van wie de man van haar jeugd, haar jonge man, of de man, met wie zij in haar jeugd getrouwd was, plotseling door de dood weggenomen is. Tussen een pasgehuwd paar, dat nog jong is, dat uit liefde gehuwd is, en die in ieder opzicht beminnelijk en lief voor elkander zijn! bestaat grote genegenheid, en bij gevolg is er grote smart, als een van beide weggenomen wordt. Zulk een rouw zal er ook zijn over het verlies van hun koren en hun wijn. Hoe nauwer wij met onze aardse genietingen verbonden zijn, zoveel harder is het er van te scheiden. Zie eenzelfde plaats, Jesaja 32:10-12. Tweeërlei soort van mensen worden hier ingevoerd die deze verwoesting in 't bijzonder betreuren moeten.

I. De akkerlieden en wijngaardeniers moeten rouw bedrijven, vers 10. Zij moeten beschaamd zijn over de zorg en moeite, die zij aan hun wijngaarden besteed hebben, want alle arbeid zal vergeefs zijn, en zij zullen er geen voordeel van trekken, zij zullen zien, hoe de vrucht van hun arbeid voor hun ogen opgegeten wordt, en zij zullen niet in staat zijn er iets van te redden. Die alleen werken voor de spijs, die vergaat, zullen vroeger of later beschaamd zijn over hun arbeid. De wijngaardeniers zullen hun grote smart uiting geven door huilen, als zij hun wijngaarden van bladeren en vruchten beroofd zien, en de ranken verwelkt, zodat zij niets opleveren en er niets van te hopen valt, om hun pacht te betalen en hun gezinnen te onderhouden. De verwoesting wordt hier in bijzonderheden beschreven: Het veld is verwoest, vers 10, alles, wat het voortbracht, is verteerd, het land treurt, de akker heeft een aanzien, dat tot droefheid stemt, alle inwoners van het land zijn in tranen om hetgeen zij verloren hebben, zij zijn in vrees voor de hongerdood, Jesaja 24:4, Jeremia 4:28. Het koren, het broodkoren, dat de straf des levens is, is verwoest, de nieuwe wijn, die in de kelder had moeten komen om aangebroken te worden, als de oude op is, is verdroogd, is beschaamd, dat hij zoveel beloofd heeft, wat hij nu niet volbrengen kan, de olie is flauw, of weinig, omdat, zoals er in 't Chaldeeuws staat, de olijven afgevallen zijn. Het volk was God niet dankbaar, zoals het had

moeten zijn voor het brood, dat het hart des mensen sterkt, de wijn, die het hart des mensen verheugt, en de olie, die het aangezicht doet blinken, Psalm 104:15, en daarom is het rechtvaardig, dat zij gedwongen worden het verlies er van en het gebrek er aan te betreuren, het gebrek aan alle voortbrengselen van de aarde, die God hun gegeven had, hetzij voor hun onderhoud, of voor hun genot, dit wordt herhaald, vers 11,12, - de tarwe en de gerst, de twee voornaamste granen, waar toen het brood van gemaakt werd, tarwe voor de rijke en gerst voor de arme zodat rijken en armen door een ramp verenigd worden. De bomen zijn verwoest, niet alleen de wijnstok en de vijgeboom, zoals tevoren, vers 7, die meer nuttig en noodzakelijk waren maar ook andere bomen, die voor het genot dienden-de granaatappelboom, de palmboom, en de appelboom, ja, alle bomen in het veld, zowel als die van de boomgaard, de bomen, die timmerhout en die vruchten leverden. In 't kort, de oogst des velds is vergaan, vers 11. daardoor is de vrolijkheid van de mensenkinderen verdord, vers 12, de blijdschap in de oogst, die grote en algemene blijdschap betekent, is teniet gedaan, is in schaamte, is in weeklagen veranderd. De vernieling van de oogst is het verwelken van de vreugde van de kinderen van de mensen. Die hun geluk zoeken in zinnelijke genietingen, verliezen al hun blijdschap, als zij daarvan beroofd worden, op enige wijze in het genot ervan gestoord worden, terwijl de kinderen van God, die op de genoegens van de zinnen met heilige onverschilligheid en verachting neerzien, en die weten, wat het zeggen wil, God tot het vermaak van hun hart te maken zich in Hem kunnen verblijden als de God van hun zaligheid, ook wanneer de vijgeboom niet bloeit, wel verre van te verwelken, bloeit de geestelijke blijdschap dan meer dan ooit, Habakuk 3:17, 18. Laat ons hier inzien,

1. Hoe vergankelijk en onzeker alle aardse vertroostingen zijn. Wij zijn nooit zeker, of ze wel blijven. In dit geval had de hemel regen gegeven op tijd, de aarde had haar kracht gegeven, en toen de bestemde weken van de oogst naderden, had men geen reden om eraan te twijfelen, of de oogst zeer overvloedig zou zijn, en toch komt dan de inval van deze vijanden, waar niemand aan dacht, die alles verwoestten, en dat niet te vuur en te zwaard. Het is wijs om ons hart niet te stellen op dingen, die aan zoveel ongelukkige toevallen blootstaan.

2. Hoe nodig het is, dat wij in voortdurende afhankelijkheid van God leven en van Zijn voorzienigheid, want onze eigen handen zijn voor ons niet voldoende. Als wij het volle koren in de aar zien, en er zeker van menen te zijn-ja, als wij het in huis gebracht hebben, en Hij blaast daarin, ja, als Hij het niet zegent, dan zal het ons geen goed doen.

3. Hoe verwoestend het karakter van de zonde is. Een paradijs verandert in een wildernis, een vruchtbaar land, het vruchtbaarste land op aarde tot zoute grond, om de boosheid dergenen, die daarin wonen.

II. De priesters, de dienaars des Heeren, moeten rouw bedrijven, want zij hebben een groot aandeel aan deze ramp: Vernacht in zakken, vers 13, ja, zij treuren, vers 9. De priesters worden de dienaars des altaars genoemd omdat zij dat bedienden, en de dienaars des Heeren, mijns Gods, zegt de profeet, want als zij het aldaar bedienden, dienden zij Hem, deden Zijn werk en eerden Hem. Die werkzaam zijn in het heilige, zijn daarin Gods dienaars, en Hem dienen zij. De dienaars van het altaar waren gewoon zich te verblijden voor de Heer, en hun tijd grotendeels door te brengen met zingen, maar nu moeten zij rouwklagen en huilen, want spijsoffer en drankoffer is geweerd van het huis des Heeren, vers 9, en opnieuw, vers 13, van het huis huns Gods. Hij is uw God in bijzondere zin, gij staat tot Hem in nauwer betrekking dan andere Israëlieten, en daarom wordt verwacht, dat het u meer hinderen zal dan anderen, als er een beletsel voor de dienst van zijn heiligdom is. Hieruit volgt, dat, zolang de aarde vruchten

voortbracht, iedere vrucht op zijn tijd, het volk de Heere het zijne daaruit aanbood, en de offeranden naar het altaar, en de tienden naar degenen bracht, die het altaar bedienden. Het is zeer wel bestaanbaar, dat een volk de maat van zijn ongerechtigheid met snelheid vol maakt, en toch de uiterlijke verrichtingen van de godsdienst blijft waarnemen.

Dat, als spijs en drank ontbrak, spijsoffer en drankoffer eveneens ontbraken, en dat was het smartelijkste van deze ramp. In zover als een openbaar onheil een beletsel is voor godsdienstige verrichtingen, moet het om die reden, meer dan om een andere, bitter betreurd worden, in 't bijzonder door de priesters, de dienaars des Heeren. In zover als armoede het verval van vroomheid en het verzuim van de dienst van God veroorzaakt, en de zaak van de godsdienst onder het volk in verval brengt, IS het inderdaad een smartelijk oordeel. Door het heersen van de hongersnood kon God zijn offers niet hebben, en de priesters hun onderhoud, en daarom moeten de dienaren des Heeren rouwklagen.

Wij hebben overvloedig tranen zien storten om de vernieling van de vruchten van de aarde door de sprinkhanen, hier worden tranen gestort om een betere reden, uit berouw en vernedering voor God. Het oordeel was zeer zwaar, en hier wordt hun bevolen de hand van God daarin te erkennen, Zijn machtige hand en zich daaronder te vernederen. Hier is,

I. De uitvaardiging van een proclamatie voor een algemeen vasten. De priesters wordt bevolen er één uit te roepen, zij moeten niet alleen zelf rouwklagen, maar zij moeten anderen oproepen om ook rouw te bedrijven: Heiligt een vasten, zondert een tijd af van alle wereldse zaken om die door te brengen met godsdienstoefeningen, met boetedoening en andere buitengewone vrome verrichtingen. Onder openbare oordelen behoort men zich in 't openbaar te vernederen, want daardoor roept God de Heere tot wenen en rouwklagen. Met alle tekenen van smart en schaamte moet de zonde beleden en beweend worden, Gods rechtvaardigheid erkend, en Zijn gunst afgesmeekt. Ziehier, wat in zo'n tijd door een volk moet gedaan worden.

1. Voor dit doel moet een dag aangewezen worden, een dag van onthouding, zoals in de kanttekening staat, een dag, waarop het volk zich onthouden moet van zijn andere gewone bezigheden, opdat zij de dienst van God met meer ijver bijwonen, en van alle lichamelijke verkwikking, want

2. Het moet een vasten zijn, een godsdienstige onthouding van spijs en drank en wel verder dan volstrekt noodzakelijk is. De koning van Nineve schreef een vasten uit, waarbij men niets smaken mocht, Jona 3:7. Daarbij erkennen wij ons het noodzakelijkste voedsel onwaardig, en dat wij het verbeurd hebben en er geheel van beroofd verdienen te worden, wij straffen ons zelf, en kastijden het lichaam, dat ons aanleiding heeft gegeven om te zondigen, wij houden het in onderwerping aan de ziel, waardoor zie in staat gesteld wordt om God te dienen, en, doordat de honger om voedsel roept, wordt de begeerte van de ziel opgewekt naar hetgeen beter is dan het leven en al hetgeen voor zijn onderhoud dient. Dit was bijzonder gepast, nu God hen beroofde van spijs en drank, want daardoor schikten zij zich naar de beproeving, waaronder zij waren. Als God zegt: Gij zult vasten, dan is het tijd om te zeggen: Wij zullen vasten.

3. Er moet een plechtige bijeenkomst zijn. De oudsten en het volk, overheden en onderdanen, moeten verzameld worden, ja, alle inwoners des lands, opdat God geëerd worde door hun vernedering in 't openbaar, en opdat zij zelf daardoor te meer beschaamd worden, en elkander opwekken en aansporen tot de godsdienstige verplichtingen van de dag. Allen hadden deel aan

de nationale schuld, allen deelden in het nationale onheil, en daarom moeten zij zich allen verenigen in de belijdenis van schuld.

4. Zij ook moeten samenkomen in de tempel, het huis des Heeren huns Gods, omdat dat het huis des gebeds was, en daar mochten zij hopen God te ontmoeten, omdat het de plaats was, die Hij verkozen had, om Zijn Naam daar te stellen, daar mochten zij hopen, dat het hun wel zou gaan, omdat het een type was van Christus en Zijn middelaarschap. Aldus maakten zij Salomo's gebed tot het hunne, namelijk om de aanneming van alle beden, die opgezonden werden in dit huis, waarin hun geval in 't bijzonder vermeld was, 1 Koningen 8:37, Als er sprinkhanen, als er kevers wezen zullen.

5. Zij moeten deze vasten heiligen, zij moeten die waarnemen op godsdienstige wijze, met oprechte vroomheid. Wat is een vasten waard, als zij niet geheiligd is?

6. Zij moeten tot de Heere roepen. Bij Hem moeten zij hun klachten brengen en aan Hem hun smekingen offeren, als wij in onze smekingen offeren. Als wij in onze beproeving roepen, moeten wij tot de Heere roepen, dat is het wat genoemd wordt Hem te vasten, Zacheria 7:5.

II. Hier wordt hun een en ander in overweging gegeven om hen te nopen deze vasten uit te roepen en consciëntieus waar te nemen.

1. God was een twist met hen begonnen. Het is tijd om tot de Heere te roepen, want de dag des Heeren is nabij, vers 15. Dit betekent, of de voortduring en de gevolgen van het tegenwoordig oordeel, dat nog maar pas over hen gekomen was, of nog groter oordelen, waartoe dit maar een inleiding was. Hoe het ook zij, deze klacht wordt hun voorbehouden: Ach die dag, want de dag des Heeren is nabij. Daarom, roept tot God. Want,

a. "De dag van Zijn oordeel nadert, is nabij, Hij zal niet sluimeren, en daarom moogt gij het ook niet. Het is tijd om te vasten en te bidden, want gij hebt maar weinig tijd meer om u te bekeren."

b. Hij zal zeer vreselijk zijn, er is geen ontsnappen aan en geen verzet tegen mogelijk: Als een verwoesting van de Almachtige zal hij komen. Zie Jesaja 13:6. Het is geen bestraffing, maar een verwoesting, en het komt van de hand, niet van een zwak. schepsel, maar van de Almachtige, en wie kent, of liever wie kent niet de sterkte Zijns toorns? Tot wie zouden wij gaan met ons geschrei, zo niet tot Hem, van Wien het oordeel, dat wij vrezen, komt? Er is geen vlieden van Hem dan door tot Hem te vlieden, geen ontsnappen aan de verwoesting van de Almachtige dan door onze onderwerping en smekingen aan de Almachtige, dat is Zijn sterkte aangrijpen om vrede met Hem te maken, Jesaja 27:5.

2. Reeds zagen zij de tekenen van Zijn misnoegen. Het is tijd om te vasten en te bidden, want hun ellende is zeer groot, vers 16. a. Als zij rondzien in hun huizen, vinden zij geen overvloed meer, zoals andere. Die er een goede tafel op na hielden, zijn nu verplicht zich te bekrimpen: Is niet de spijs voor onze ogen afgesneden? Wij zien het, waar wij ook heengaan. Hoewel het iets gewoons is, dat het hart niet rouwt over hetgeen de ogen niet zien, toch is dat hart inderdaad verhard, dat niet beeft en zich niet vernedert, als Gods oordelen voor zijn ogen zijn. Als Gods hand opgeheven is en de mensen zien het niet, dan zullen zij het zien, als Zijn hand hen slaat. Is niet de spijs veeltijds voor onze, ogen afgesneden? Laat ons dan werken voor die geestelijke spijs, die niet voor onze ogen is, en die niet kan afgesneden worden.

b. Als zij hun ogen opheffen in Gods huis, dan zien zij ook daar de uitwerking van het oordeel, blijdschap en vreugde zijn afgesneden van het huis van God Het huis van onze God is de gepaste plaats voor vreugde en blijdschap, als David ingaat tot Gods altaar, dan is het tot de God van de blijdschap mijner verheuging, maar, als vreugde en blijdschap afgesneden zin van Gods huis, hetzij door verontreiniging van het heilige, of door de vervolging van heilige personen, als de ernst van de godzaligheid in verval is en de liefde verkoelt, dan is het tijd tot de Heere te roeper, is het tijd om te roepen: Ach!

3. De profeet komt terug op de beschrijving van de pijnlijke gevolgen van de ramp, in enkele bijzonderheden. Koren en vee zijn de belangrijkste producten van de landbouwer, hier is hij van beide beroofd.

a. De rupsen hebben het koren verslonden, vers 17. De schathuizen die men met koren placht te vullen, zijn verwoest, en de schuren afgebroken, omdat het koren verdord is, en de eigenaars het niet de moeite waard vinden zich de onkosten te getroosten ze te herstellen, nu zij toch niets hebben om er in te bergen, en ook niets zullen krijgen, want de granen zijn onder van hun kluiten verrot, of door te veel regen of, wat meer gewoon was in Kanaän, bij gebrek aan regen, of misschien aten insecten in de grond het op. Als het ene gewas mislukt, dan hoopt de landbouwer, dat het andere het weer goed zal maken, maar hier wanhoopt hij er aan, daar de oogst van alle gewassen even slecht is.

b. Het vee komt eveneens om bij gebrek aan gras, vers 18. Hoe zucht het vee! Hierop vestigt de profeet de aandacht, opdat het volk er door getroffen mocht worden en het oordeel ter harte nemen. De zuchten van het vee moesten hun harde en onboetvaardige harten verzachten. De runderkudde, het grote vee, zijn bedwelmd, ja, ook de schaapskudden, die overal en van zeer kort gras leven kunnen, zijn verwoest. Ziehier, hoe de lagere schepselen lijden onder onze overtredingen, en zuchten onder de dubbelen last van dienstbaarheid aan de zonde van de mensen en onderworpenheid aan de vloek van God. Het aardrijk zij vervloekt om uwentwil.

III. De profeet spoort hen aan om tot God te roepen, met de voorbeelden, die zij voor ogen hebben.

1. Zijn eigen voorbeeld, vers 19:Tot u, o Heere, roep ik. Hij verlangde niets van hen, dat hij niet besloten had zelf ook te doen, ja, of zij het deden of niet, hij deed het in ieder geval. Als Gods dienaars er niet in slagen anderen te treffen met de openbaringen van Gods toorn, behoren zij er toch zelf door getroffen te zijn, als zij er anderen niet toe kunnen brengen tot God te roepen, dan moeten zij toch zelf volharden in ‘t gebed. In tijden van ellende moeten wij niet alleen bidden, maar ook roepen, moeten wij vurig zijn en aanhouden in ‘t gebed, en steeds moet ons geroep tot God zijn, van Wien beide, de verwoesting is, en de verlossing moet komen. Wat hen drong om tot God te roepen, was niet zozeer zijn persoonlijke beproeving, als wel de nationale ramp: Het vuur heeft de weiden van de woestijn verteerd waarmee de zengende verschroeiende hitte van, de zon bedoeld schijnt te zijn, die als vuur voor de vruchten des velds was, zij verteerde ze alle. Als God wil twisten met vuur past het hun, die enige invloed in de hemel hebben, luide tot Hem te roepen om hulp. Zie Numeri 11:2. Amos 7:4, 5.

2. Het voorbeeld van de lagere schepselen. "Het beest des velds zucht niet alleen, het schreeuwt tot u, vers 20. Het doet een beroep op uw medelijden, naar hun vermogen, en alsof zij door hun natuurlijk instinct zo iets als vertrouwen op God hadden, hoewel zij niet vatbaar zijn voor de redelijken geopenbaarden godsdienst." Ten minste. als zij zuchten om reden van

hun ellende, behaagt het Hem dat uit te leggen alsof zij tot Hem riepen, zoveel te meer zal Hij een gunstige uitlegging geven aan de zuchten van zijn eigen kinderen, hoewel somtijds zo zwak, dat zij onuitsprekelijk zijn, Romeinen 8:26. Hier wordt gezegd, dat de dieren tot God roepen, zoals de leeuwen hun spijs van God zoeken, Psalm 104:21, en de jonge raven, Job 38:41. De stomme dieren zuchten hier naar water: De waterstromen zijn uitgedroogd door de buitengewone hitte, en naar gras, want het vuur heeft de weiden van de woestijn verteerd. Zijn zij dan beter dan de dieren, die nooit tot God roepen dan om koren en wijn, en niet klagen dan over het ontbreken van zinnelijke genietingen? En hun roepen tot God in dat geval maakt de stompzinnigheid van hen, die in geen enkel geval tot God roepen, nog beschaamd.

HOOFDSTUK 2

1 Blaast de bazuin te Sion, en roept luide op den berg Mijner heiligheid; laat alle inwoners des lands beroerd zijn, want de dag des HEEREN komt, want hij is nabij.
2 Een dag van duisternis en donkerheid, een dag van wolken en dikke duisterheid, als de dageraad uitgespreid over de bergen; een groot en machtig volk, desgelijks van ouds niet geweest is, en na hetzelve niet meer zal zijn tot in jaren van vele geslachten.
3 Voor hetzelve verteert een vuur, en achter hetzelve brandt een vlam; het land is voor hetzelve als een lusthof, maar achter hetzelve een woeste wildernis, en ook is er geen ontkomen van hetzelve.
4 De gedaante deszelven is als de gedaante van paarden, en als ruiters zo zullen zij lopen.
5 Zij zullen daarhenen springen als een gedruis van wagenen, op de hoogten der bergen; als het gedruis ener vuurvlam, die stoppelen verteert; als een machtig volk, dat in slagorde gesteld is.
6 Van deszelfs aangezicht zullen de volken in pijn zijn; alle aangezichten zullen betrekken als een pot.
7 Als helden zullen zij lopen, als krijgslieden zullen zij de muren beklimmen; en zij zullen daarhenen trekken, een iegelijk in zijn wegen, en zullen hun paden niet verdraaien.
8 Ook zullen zij de een den ander niet dringen; zij zullen daarhenen trekken elk in zijn baan; en al vielen zij op een geweer, zij zouden niet verwond worden.
9 Zij zullen in de stad omlopen, zij zullen lopen op de muren, zij zullen klimmen in de huizen; zij zullen door de vensteren inkomen als een dief.
10 De aarde is beroerd voor deszelfs aangezicht, de hemel beeft; de zon en maan worden zwart, en de sterren trekken haar glans in.
11 En de HEERE verheft Zijn stem voor Zijn heir henen; want Zijn leger is zeer groot, want Hij is machtig, doende Zijn woord; want de dag des HEEREN is groot en zeer vreselijk, en wie zal hem verdragen?
12 Nu dan ook, spreekt de HEERE, bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en dat met vasten en met geween, en met rouwklage.
13 En scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot den HEERE, uw God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwade.
14 Wie weet, Hij mocht Zich wenden en berouw hebben; en Hij mocht een zegen achter Zich overlaten tot spijsoffer en drankoffer voor den HEERE, uw God.
15 Blaast de bazuin te Sion, heiligt een vasten, roept een verbodsdag uit.
16 Verzamelt het volk, heiligt de gemeente, vergadert de oudsten, verzamelt de kinderkens, en die de borsten zuigen; de bruidegom ga uit zijn binnenkamer, en de bruid uit haar slaapkamer.
17 Laat de priesters, des HEEREN dienaars, wenen tussen het voorhuis en het altaar, en laat hen zeggen: Spaar Uw volk, o HEERE! en geef Uw erfenis niet over tot een smaadheid, dat de heidenen over hen zouden heersen; waarom zouden zij onder de volken zeggen: Waar is hunlieder God?
18 Zo zal de HEERE ijveren over Zijn land, en Hij zal Zijn volk verschonen.
19 En de HEERE zal antwoorden en tot Zijn volk zeggen: Ziet, Ik zend ulieden het koren, en den most, en de olie, dat gij daarvan verzadigd zult worden; en Ik zal u niet meer overgeven tot een smaadheid onder de heidenen.
20 En Ik zal dien van het noorden verre van ulieden doen vertrekken, en hem wegdrijven in een dor en woest land, zijn aangezicht naar de Oostzee, en zijn einde naar de achterste zee; en zijn stank zal opgaan, en zijn vuiligheid zal opgaan; want hij heeft grote dingen gedaan.
21 Vrees niet, o land! verheug u, en wees blijde; want de HEERE heeft grote dingen gedaan.

22 Vreest niet, gij beesten des velds! want de weiden der woestijn zullen weder jong gras voortbrengen; want het geboomte zal zijn vrucht dragen, de wijnstok en vijgeboom zullen hun vermogen geven.
23 En gij, kinderen van Sion! verheugt u en zijt blijde in den HEERE, uw God; want Hij zal u geven dien Leraar ter gerechtigheid; en Hij zal u den regen doen nederdalen, den vroegen regen en den spaden regen in de eerste maand.
24 En de dorsvloeren zullen vol koren zijn, en de perskuipen van most en olie overlopen.
25 Alzo zal Ik ulieden de jaren vergelden, die de sprinkhaan, de kever, en de kruidworm, en de rups heeft afgegeten; Mijn groot heir, dat Ik onder u gezonden heb.
26 En gij zult overvloediglijk en tot verzadiging eten, en prijzen den Naam des HEEREN, uw Gods, Die wonderlijk bij u gehandeld heeft; en Mijn volk zal niet beschaamd worden tot in eeuwigheid.
27 En gij zult weten, dat Ik in het midden van Israel ben, en dat Ik de HEERE, uw God, ben, en niemand meer; en Mijn volk zal niet beschaamd worden in eeuwigheid.
28 En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien;
29 Ja, ook over de dienstknechten, en over de dienstmaagden, zal Ik in die dagen Mijn Geest uitgieten.
30 En Ik zal wondertekenen geven in den hemel en op de aarde: bloed, en vuur, en rookpilaren.
31 De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat die grote en vreselijke dag des HEEREN komt.
32 En het zal geschieden, al wie den Naam des HEEREN zal aanroepen, zal behouden worden; want op den berg Sions en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als834 de HEERE gezegd heeft; en dat, bij de overgeblevenen, die de HEERE zal roepen.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een vervolg van de beschrijving van die vreselijke verwoesting, die in het land van Juda zou aangericht worden door sprinkhanen en rupsen, vers 1-11.

II. Een ernstige oproeping van het volk onder dit pijnlijke oordeel, om berouw te hebben en zich te bekeren, om te vasten en te bidden en God aan te lopen om genade met aanwijzingen om dat op de rechte wijze te doen, vers 12-17.

III. Een belofte, dat, na hun bekering, God het oordeel zou wegnemen, de schade, daardoor aangericht, herstellen, en hun opnieuw overvloed van al wat goed is, geven, vers 18-27.

IV. Een voorspelling van de oprichting van het koninkrijk van de Messias in deze wereld, door de uitstorting van de Heilige Geest in het laatste van de dagen, vers 28-32. zo verschrikkelijk als het begin van dit hoofdstuk is door de tekenen van Gods toorn, zo troostrijk is het eind door de verzekering van Zijn gunst, en deze gezegende verandering komt tot stand op de weg van het berouw, zodat, hoewel alleen het laatste gedeelte van dit hoofdstuk rechtstreeks naar de tijd van het Evangelie heenwijst, toch het geheel beschouwd kan worden als een type en voorbeeld van de vloek van de wet, die over de mensen komt om hun zonden, en de vertroostingen van het Evangelie, die over hen uitgestort worden, op hun bekering.

Joël 2:1-32

Hier zien wij God twisten met Zijn eigen belijdend volk, om hun zonden, en het oordeel aan hen voltrekken, dat in de wet geschreven stond, Deuteronomium 28:42 :De vrucht uws lands zal het boos gewormte erfelijk bezitten, hetgeen een dier plagen van Egypte was, die God over hen brengen zou, vers 60.

I. Hier wordt de oorlog uitgeroepen, vers 1 :Blaast de bazuin te Zion, of om het invallende leger te verzamelen, en dan blazen de bazuinen tot de aanval, of liever om kennis te geven aan Juda en Jeruzalem van de nadering van het oordeel, opdat zij zich mochten voorbereiden om hun God te ontmoeten op de weg van Zijn oordelen, en opdat zij zouden beproeven de slag te ontwijken door gebeden en tranen, de beste wapens van de kerk. Het was de taak van de priesters om de bazuin te blazen, Numeri 10:8, beide als een beroep op God ten dage van de benauwdheid en een oproeping van het volk om te zamen te komen om Zijn aangezicht te zoeken Het is de taak van de dominees uit het Woord van God te waarschuwen tegen de noodlottige gevolgen van de zonde, en Zijn toorn van de hemel over de goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen bekend te maken. En, hoewel het niet het voorrecht is van Zion en Jeruzalem om van de oordelen Gods verschoond te blijven, als zij Hem tergen, is het wel hun voorrecht om er voor gewaarschuwd te worden, opdat zij vrede met Hem maken. Zelfs op de berg van Gods heiligheid moet het alarm weerklinken, en daar klinkt het ‘t vreselijkst, Amos 3:2. Zat de bazuin in de stad, de heilige stad, geblazen worden, dat het volk niet siddert? Dat zullen zij zeker, Amos 3:6. Laat alle inwoners des lands beroerd zijn, het oordeel zal hen doen beven, laat hen daarom beven bij de aankondiging er van.

II. Hier wordt een algemeen overzicht gegeven van de dag van de strijd, die komt, die nabij is, en er is geen ontkomen aan. Het is de dag des Heeren, Zijn oordeelsdag, waarop Hij beide, zich openbaren en zich grootmaken zal. Het is een dag van duisternis en donkerheid, vers 2, in de letterlijke betekenis, daar de zwermen sprinkhanen en rupsen zo groot en zo dicht zijn, dat zij de lucht verduisteren, Exodus 10:15, of liever in figuurlijke zin, het zal een treurige tijd zijn, een tijd van smartelijke beproeving. En hij zal komen als de dageraad uitgespreid over de bergen, de duisternis van deze dag zal even plotseling komen als het morgenlicht, even onweerstaanbaar, even ver verspreid, en zij zal de overhand over hen krijgen, zoals het morgenlicht.

III. Hier is het leger in slagorde opgesteld, vers 2 : Zij zijn een groot volk en machtig. iedereen, die de grote aantallen sprinkhanen en rupsen ziet, die er zullen zijn, het land verwoestende, zal zeggen, zoals wij alleen geneigd zijn het meest getroffen te worden door hetgeen tegenwoordig is: "Gewis, desgelijks is nooit tevoren geweest en zal na deze nooit meer zijn." Buitengewone oordelen zijn iets zeldzaams, en komen zelden voor, wat een bewijs is van Gods geduld. Toen God de wereld eenmaal overstroomd had, beloofde Hij het nooit weer te zullen doen. Het leger wordt hier beschreven als

1. Zeer stout en vermetel: Zij zijn als paarden, oorlogspaarden, die in de slag snellen en niet te verschrikken zijn, Job 39:22, en als ruiters, meegesleept door strijdlust en woede, zo zullen zij lopen, vers 4. De ouden hebben opgemerkt, dat de kop van een sprinkhaan in gedaante zeer veel lijkt op een paardekop.

2. Zeer luidruchtig en rumoerig-als een gedruis van wagenen, van vele wagenen, als zij in toomeloze vaart over oneffen grond rijden, op de hoogten van de bergen, vers 5. Hieraan is

ontleend een deel van de beschrijving van de sprinkhanen, die Johannes uit de put des afgronds zag opstijgen, Openbaring 9:7,9. De gedaanten van de sprinkhanen waren de paarden gelijk, die tot de oorlog bereid zijn, het gedruis van hun vleugelen was als een gedruis van de wagenen, wanneer vele paarden naar de strijd lopen. Geschiedschrijvers verzekeren ons, dat het geluid, door zwermen sprinkhanen gemaakt, in die landen, die er door bezocht worden, soms zes mijlen ver te horen is. Het geluid wordt ook vergeleken bij een loeiend vuur, het is als het gedruis van een vuurvlam, die stoppelen verteert, een geluid, dat te vreselijker is, omdat het spreekt van verslinden. Als Gods oordelen gekomen zijn, maken zij veel gedruis, en het is nodig, dat zij dat doen tot opwekking van een zekere en stompzinnige wereld.

3. Als zeer regelmatig, hun gelederen blijven op mars in orde, hoewel talrijk en begerig naar buit, toch zijn zij als een machtig volk, dat in slagorde gesteld is, vers 5 :Zij zullen daarheen trekken een ieder in zijn wegen, recht vooruit, alsof zij door de krijgstucht gedrild waren om op hun plaats te blijven en naar hun rechter nevenman te zien. Zij zullen hun paden niet verdraaien, ook zullen zij de een de ander niet dringen, vers 7, 8. Hun aantal en snelheid zal geen verwarring veroorzaken. Zie hoe God de schepselen ordelijk kan doen handelen, als Hij Zijn plannen met hen heeft. En zie, hoe nodig het is, dat zij die in enige dienst voor God gebruikt worden, de orde bewaren, en hun plaats in de gelederen, en ijverig voortgaan met hun eigen werk en elkander niet in de weg staan.

4. Zij zijn zeer snel zij lopen als ruiters vers 4, zij lopen als heiden, vers 7, zij lopen om in de stad en lopen op de muren, vers 9. Als God Zijn bevel op de aarde zendt, loopt Zijn woord zeer snel, Psalm 147:15. Engelen hebben vleugels, en sprinkhanen ook, als God gebruik van hen maakt.

IV. Hier is de geduchte strafoefening door dit vreselijke leger voltrokken,

1. Op het land, vers 3. Zie voor het front van het leger, en gij zult een vuur voor hetzelve zien, dat verteert, zij verslinden alles alsof zij vuur ademden. Bezie het in de rug en gij zult zien, dat de achtersten even woest zijn als de voorsten, achter hetzelve brandt een vlam. Als zij voorbij zijn, dan blijkt, welk een verwoesting zij aangericht hebben. Zie naar de velden, waar zij nog niet geweest zijn, zij zijn als een lusthof, aangenaam voor het oog, en vol goede vruchten, zij zijn de trots en de roem van het land. Maar zie naar de velden, die zij opgegeten hebben, zij zijn als een woeste wildernis, men kan niet geloven, dat deze even als gene zijn geweest, en toch waren zij misschien de vorige dag nog zo, of dat geen ooit zullen zijn als deze, en toch zullen zij misschien morgenavond reeds zo zijn, ja, en niets zal hun ontkomen, dat hun ook maar enigszins tot voedsel dienen kan. Laat niemand trots zijn op de vruchtbaarheid van zijn landerijen, zo min als op lichamelijke schoonheid, want God kan beide zeer snel veranderen.

2. In de stad. Zij zullen de muren beklimmen, vers 7, zij zullen in de huizen klimmen en door de vensters binnenkomen als een dief, vers 9, toen Egypte met sprinkhanen geplaagd werd vervulden zij de huizen van Farao en van zijn knechten, Exodus 10:5, 6. De sprinkhanen uit de put des afgronds, Satans zendelingen, en zendelingen van de mens van de zonde, doen als deze sprinkhanen. En ook Gods oordelen, komende met een bepaalden last, kunnen niet door sloten en grendels geweerd worden, zij zullen hun weg vinden of er een banen.

V. De indruk, die daardoor op het volk gemaakt zou worden. Zij zullen het doelloos vinden om tegenstand te bieden. Deze vijanden zijn onkwetsbaar en daarom onweerstaanbaar: Al vielen zij op een geweer, zij zouden niet verwond worden, vers 8. En die niet verwond kunnen

worden, zijn ook niet tegen te houden, en daarom zullen de volken van deszelfs aangezicht in pijn zijn, vers 6, zoals de kooplieden bezorgd zijn voor hun schepen, als zij horen dat deze in handen van een vijandelijk eskader zijn. De ene is bekommerd over zijn akker een ander over zijn wijngaard, en alle aangezichten betrekken als een pot, wat de grootst mogelijke ontsteltenis betekent. Mensen die bevreesd zijn, zijn wit, maar mensen, die wanhopig zijn, zijn zwart, de bleekheid van een plotselinge schrik wordt zwart, als deze overgaat in wanhoop. Hetgeen voor ons een oorzaak is van trots en genoegen, kan God ons spoedig tot een oorzaak van smart maken. De ontsteltenis van het land wordt in figuurlijke taal beschreven, vers 10 :De aarde is beroerd, de hemel beeft, zelfs de harten, die onverschrokken schenen en zo standvastig, dat niets hen verschrikken kon, even onbewegelijk als hemel en aarde, zullen door verbazing aangegrepen worden. Of, wanneer de inwoners des lands beven, zal het hun toeschijnen, dat alles om hen heen evenzeer beeft. Overweldigd door vrees, of bij gebrek aan het levensonderhoud waaraan zij gewoon waren, zal hun oog dof worden, om hun gezicht flauw, zodat in hun ogen zon en maan zwart zullen worden, en de sterren haar glans intrekken. Als God dreigend op de mensen neerziet, zullen de lichten des hemels hun weinig vreugde geven, want door weerspannigheid tegen zijn Schepper heeft de mens het genot van al het geschapene verbeurd. Maar, hoewel dit figuurlijk verstaan moet worden, zal er een dag komen, dat het letterlijk vervuld zal worden, als de hemelen toegerold worden als een boek en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden. Bijzondere oordelen moeten ons opwekken om aan het algemene oordeel te denken.

Vl. Hier wordt onze aandacht gevestigd op Hem, die de Opperbevelhebber is van dit geduchte leger, en dat is God zelf, vers 11. Het is Zijn leger, het is Zijn leger. Hij verzamelde het, Hij gaf het bevel, Hij verheft zijn stem voor het leger heen, zoals een veldheer zijn leger bevelen geeft, wat het doen moet, en een rede houdt om zijn soldaten moed in te spreken, het is de Heere, die deze dieren bevel geeft, waaraan zij stipt gehoorzamen. Sommigen menen, dat God met deze wolk van sprinkhanen een vreselijk onweer zond, want dat wordt de stem des Heeren genoemd, en was ook één van de plagen van Egypte, en dat deed hemel en aarde beven. Het is de dag des Heeren, zoals hij genoemd werd, vers 1, want in deze strijd zijn wij zeker, dat Hij de slag winnen zal, het kan niet andere, want Zijn leger is groot en talrijk. Met wie Hij strijd voert kan Hij, zoals hier, door het getal overweldigen, en ieder, die Hij gebruikt om Zijn woord te doen, als de dienaar van Zijn gerechtigheid, zal zeker machtig worden en "par negotio" - tegen zijn taak opgewassen, wie God opdracht geeft, die gordt Hij aan met kracht tot uitvoering van die opdracht. En dat maakt de grote dag des Heeren zeer vreselijk voor allen, die op die dag tot gedenktekenen van Zijn gerechtigheid worden gesteld, want wie zal hem verdragen? Niemand kan aan het vonnis van Gods toorn ontsnappen, niemand kan aan de kracht er van weerstand bieden, of onder het gewicht er van staande blijven, 1 Samuel 6:20, Psalm 76:7.

Wij hebben hier een ernstige vermaning tot bekering, ontleend aan dat verwoestende oordeel, beschreven, en dreigende in de voorgaande verzen: Nu dan ook, bekeert u tot de Heer.

1. Aldus moet gij beantwoorden aan het doel van dit oordeel, want het werd gezonden met dit doel, om u van uw zonden te overtuigen, om u er over te vernederen, om u weer tot u zelf en tot onderdanigheid te brengen. God brengt ons in ‘t nauw om ons tot berouw en zodoende tot Hem te brengen.

2. Aldus kunt gij de voortgang van het oordeel stuiten. Uw zaken staan slecht, maar op deze wijze kunt gij beletten, dat zij nog erger worden, ja, indien gij deze weg inslaat zullen zij er spoedig beter voor staan. Hier is een goedgunstige uitnodiging,

I. Tot persoonlijke bekering, teweeggebracht in de ziel, elk geslacht bijzonder en hun vrouwen bijzonder, Zacheria 12:12. Als de oordelen Gods gekomen zijn, heeft iedereen er belang bij zijn aandeel te leveren aan de gemeenschappelijke smekingen, daar hij deel heeft aan de gemeenschappelijke schuld. Iedereen moet voor zich berouw hebben en zich bekeren, en dan zullen wij allen bekeerd zijn en Gods kinderen.

1. Waartoe wij hier geroepen worden, hetgeen ons leren zal, wat het is, berouw te hebben, want het is hetzelfde, dat de Heer onze God nog steeds van ons verlangt, daar wij allen gedaan hebben, waarover wij berouw moeten hebben.

a. Wij moeten ons in waarheid vernederen om onze zonden, wij moeten berouw hebben, omdat wij God door onze zonde beledigd hebben, en beschaamd zijn omdat wij onszelf door onze zonde benadeeld hebben, namelijk beide ons verstand en onze belangen. Er moeten uiterlijke tekenen van smart en schaamte zijn, vasten, kermen en rouwklagen, de tranen om de ellende moeten veranderen in tranen om de zonde, die er de oorzaak van is. Maar wat zullen uiterlijke tekenen van smart helpen als de innerlijke gevoelens er niet mee in overeenstemming zijn? En niet alleen moeten die er mee in overeenstemming zijn, maar zij moeten er ook de wortel en de oorsprong van zijn, en ze doen ontstaan. En daarom volgt er: Scheurt uw hart en niet uw kleren, niet, dat het, naar de gewoonte van die tijd, niet gepast was, hun kleren te scheuren, ten teken van grote smart over hun zonde en van heilige verontwaardiging tegen zichzelf over hun dwaasheid, maar: "Laat het daar niet bij blijven, alsof dat voldoende was, maar wees meer bezorgd om uw geest dan om kleren in overeenstemming te brengen met een dag van vasten en vernedering, ja, scheurt uw kleren in ‘t geheel niet, tenzij gij uw hart meteen scheurt, want het teken zonder de zaak zelf, die er door betekend wordt, is maar gekkernij en spot, en een belediging van God. Het scheuren van ons hart is hetgeen, dat God van ons verwacht en eist, dat is het gebroken en verslagen hart, dat Hij niet verachten zal, Psalm 51:19. Als wij grotelijks bedroefd van ziel zijn om onze zonde, zodat ons hart breekt, als wij er aan denken hoe wij God Zijn eer ontnomen en ons zelf verachtelijk gemaakt hebben, als wij een afkeer van de zonde krijgen en ernstig begeren en trachten om van de beginsels van de zonde bevrijd te worden en nooit tot de uitoefening er van terug te keren, dan scheuren wij onze harten, en dan zal God de hemelen scheuren, en met Zijn genade tot ons komen."

b. Wij moeten volkomen tot God bekeerd zijn, en als wij in zonde vervallen, daarmee tot Hem komen. Bekeert u tot Mij, spreekt de Heer, vers 12, en opnieuw, vers 13 Bekeert u tot de Heer uw God. Ons vasten en kermen zijn niets waard als wij daarmee ons niet bekeren tot God als onze God. Als wij ten volle overtuigd zijn, dat het onze plicht en ons belang is bij Hem te blijven, en hartelijk spijt hebben, dat wij Hem ooit de rug hebben toegekeerd, en daarop, met een vast en onwankelbaar besluit Zijn eer tot ons doel, en Zijn wil tot ons richtsnoer kiezen, en Zijn gunst als onze gelukzaligheid, dan bekeren wij ons tot de Heer onze God, dat wordt ons allen bevolen te doen, daartoe worden wij uitgenodigd, en niet alleen om het te doen, maar om het spoedig te doen.

2. De argumenten, die gebruikt worden om dit volk te overreden zich aldus tot de Heer te bekeren en zich te bekeren met hun ganse hart. Als ons hart gescheurd is om de zonde en gescheurd van de zonde, dan is het voorbereid om zich geheel tot God te bekeren en geheel

aan Hem gewijd te worden en ook wil Hij het gans en al hebben, of in 't geheel niet. Laat ons dan, om ons hiertoe te brengen, het volgende bedenken,

a. Wij zijn er zeker van, dat Hij in 't algemeen een goede God is. Wij moeten ons tot de Heer onze God bekeren, niet alleen, omdat Hij ons naar recht en billijkheid gestraft heeft, om onze zonden, zodat de vrees daarvoor ons moet drijven tot Hem, maar ook omdat Hij genadig en barmhartig is, daar Hij ons berouw aanneemt zodat de hoop daarop ons tot Hem moet trekken. Hij is genadig en barmhartig, Hij heeft geen welbehagen in de dood des zondaars maar daarin, dat hij zich bekere en leve. Hij is lankmoedig tegen degenen, die Hem honen, maar groot van goedertierenheid jegens degenen, die Zijn welbehagen zoeken. Deze zelfde woorden werden gebruikt in de uitroeping van de naam des Heeren, toen Hij met Zijn weldadigheid en al Zijn heerlijkheid voor Mozes' aangezicht voorbijging, Exodus 34:6, 7. Hij heeft berouw over het kwade, niet, dat Hij van gedachte verandert, maar, als het hart van de zondaar veranderd is, dan wordt ook Gods weg met hem anders, het vonnis wordt herroepen en de vloek van de wet weggenomen. Dat is de ware, oprechte, Evangelische bekering, die ontstaat uit het vaste geloof aan Gods genade, waartegen wij gezondigd hebben, zonder te wanhopen. Bekeert u, want het koninkrijk van de hemelen is nabij gekomen. De goedheid Gods, recht verstaan, wel verre van ons aan te moedigen in de zonde voort te gaan, is de krachtigste aansporing tot bekering, Psalm. 130:4. De genade brengt tot God, die door de wet van Hem afgeschrikt worden.

b. Wij hebben alle reden om te hopen, dat Hij, na onze bekering ons het goede geven zal, dat wij door de zonde verbeurd en verloren hebben, vers 14, dat Hij zal omkeren en berouw hebben dat Hij niet meer met ons twisten zal, zoals Hij gedaan heeft, maar goedgunstig met ons handelen. Laat ons daarom berouw hebben van onze zonde tegen Hem, en tot Hem terugkeren op de weg van de plicht, omdat wij dan mogen hopen, dat Hij berouw zal hebben over Zijn oordelen tegen ons en tot ons terugkeren op de weg van de genade.

c. De wijze, waarop deze verwachting wordt uitgedrukt, zeer nederig en bescheiden: Wie weet mocht Hij. Sommigen menen, dat deze uitdrukking gebruikt wordt om de hovaardij en zekerheid van het volk te verminderen en hen aan te sporen tot heilige zorgvuldigheid en ernst in hun bekering, zie Jozua 24:19. Of liever, de uitdrukking is twijfelachtig, omdat het de wegneming van een tijdelijk oordeel betreft, dat zij zichzelf hier beroven, waarop wij niet zo vast kunnen rekenen als in 't algemeen daarop, dat God genadig en barmhartig is. Het is volstrekt niet twijfelachtig, of, als wij ons waarlijk van onze zonden bekeren, God ons vergeven en met ons verzoend zijn zal, maar of Hij deze en andere beproevingen wegnemen zal, waaronder wij gebukt gaan, dat is de vraag, hoewel de waarschijnlijkheid daarvan ons behoort aan te moedigen tot berouw. Beloften van tijdelijk goed worden dikwijls gedaan met een misschien. Misschien zult gij verborgen voorden, Zefanja 2:3. Davids zonde is vergeven, en toch zal het kind sterven, en toen David bad om 't behoud van zijn leven, zei hij, evenals hier: Wie weet, de Heer zou mij mogen genadig zijn, in deze zaak als in de andere, 2 Samuel 12:22. De Ninevieten bekeerden en verbeterden zich om een dergelijke overweging, Jona 3:9. De inhoud van de verwachting is zeer vroom. Zij hopen, dat God zich omkeren en berouw hebben zal en een zegen achter zich overlaten, niet alsof Hij op 't punt stond van hen weg te gaan, en alsof zij tevreden konden zijn met een zegen in plaats van Zijn tegenwoordigheid, maar achter Hem, dat wil zeggen, "Nadat Hij opgehouden heeft met ons te twisten, zal Hij ons een zegen schenken", en wat is dat? Het is een spijsoffer en dankoffer voor de Heer onze God. De vruchten van de aarde worden hier een zegen genoemd, zie Jesaja 65:8, omdat zij afhankelijk zijn van Gods zegen en noodzakelijke zegeningen voor ons zijn. Zij waren er van beroofd

geweest en wat hun daarbij het meeste smartte, was dat Gods altaar beroofd was van Zijn offeranden en Gods priesters van hun levensonderhoud, daarom is wat hen troost bij het vooruitzicht er op, als zij opnieuw overvloed zullen hebben, dat er dan weer spijsoffers en drankoffers in menigte naar Gods altaar zullen gebracht worden, waarnaar zij meer verlangden dan om de gewone overvloed van eten en drinken op hun eigen tafel te zien. Zo vroeg ook Hizkia, toen hij de hoop koesterde van zijn ziekte te zullen herstellen, Welk is het teken dat ik zal opgaan, niet naar de stoelen des gerichts, of naar de raadzaal, maar naar het huis des Heeren? Jesaja 38:22. Het overvloedig genot van Gods ordinanties in al hun kracht en zuiverheid is het meest waardevolle bestanddeel van de voorspoed van een volk en de grootste zegen, die het kan verlangen. Als God de zegen geeft van het spijsoffer en drankoffer, zal die andere zegeningen ten gevolge hebben, ze heiligen, veraangenamen en verzekeren.

II. Zij worden hier opgeroepen tot openbare nationale bekering, te belijden in plechtige samenkomst, als een nationale handeling, ter eer van God en tot opwekking van elkander, en opdat de omliggende volken mogen weten en zien, wat het is, dat hen bekwaam maakt voor Gods goedgunstige genadige terugkeer tot hen, waarvan zij de bewonderende getuigen zullen zijn. Laat ons hier zien,

1. Hoe die vergadering tezamen geroepen moet worden, vers 15, 16. De bazuin werd geblazen, vers 1, om alarm te maken, maar nu moet zij geblazen worden voor een vredesverdrag. God is bereid Zijn volk genade te bewijzen, als Hij bevindt, dat zij er bekwaam voor zijn, en daarom, roep hen te samen, heiligt een vasten. Door de wet waren veel jaarlijkse feesten ingesteld, maar slechts een dag in het jaar moest als vasten in acht genomen worden, de verzoendag, een dag van verootmoediging, en, als zij vastgehouden hadden aan God en hun plicht, dan zou er geen reden geweest zijn om die nog langer waar te nemen, maar nu zij door hun zonde de oordelen Gods over zich hebben gebracht, worden zij dikwijls opgeroepen om te vasten. Wat gezegd werd in Hoofdstuk 1:14, wordt hier herhaald: "Roept een verbodsdag uit, verzamelt het volk, dwingt ze om voor dit doel samen te komen, heiligt de gemeente, stelt een tijd daarvoor vast, opdat zij zich plechtig mogen voorbereiden en wijst hen er op dat zij het doen. De aanzienlijken mogen zich niet onthouden, maar vergadert de oudsten, de rechters en overheden. De geringste mag niet overgeslagen worden, maar verzamelt de kinderen en die de borsten zuigen." Het is goed om de kleine kinderen, zodra zij instaat zijn iets te begrijpen, naar godsdienstige samenkomsten te brengen, opdat zij bijtijds de weg mogen leren, die zij gaan moeten, maar deze werden meegebracht, terwijl zij nog zuigelingen waren en moesten vasten, opdat hun ouders door hun schreeuwen om de borst bewogen mochten worden berouw te hebben over hun zonde die God naar recht aan de kinderen bezoeken kon, zodat de tong van het zuigeling van dorst aan het gehemelte kleefde, Klaagliederen 4:4, en opdat God mededogen met hen mocht hebben, zoals Hij had met de kinderen van Nineve Jona 4:11. Pas gehuwde mensen mogen niet uitgezonderd worden: De bruidegom ga uit zijn binnenkamers en de bruid uit haar slaapkamer, zij mogen hun fraaie kleren niet aantrekken als gewoonlijk, noch hun sieraden aandoen, noch toegeven aan hun vrolijkheid, maar zij moeten zich met evenveel ernst en droefheid aan de plichten van de openbare vasten wijden, als één van hun buren. Bijzondere vreugde moet altijd wijken voor algemene smart, beide die over beproeving en die over zonde.

2. Hoe die dag verder besteed moet worden, vers 17.

a. De priesters, des Heeren dienaars, moeten voorgaan in de vergadering en Gods mond zijn tegenover het volk, en de hun tegenover het volk wie anders zouden in de bres staan om Gods toorn af te wenden, dan zij, wier taak het is, in gewone gevallen bemiddelaars te zijn?

b. Zij moeten dienen tussen het voorhuis en het altaar. Daar waren zij gewoon bij het offeren te zijn en daarom moeten zij, nu zij geen offeranden hebben om te offeren, of zo goed als geen, daar hun geestelijke offeranden offeren. Daar moet het volk hen zien wenen en worstelen, zoals hun vader Jakob, om daardoor in dezelfde vrome stemming te komen. Predikanten moeten zelf getroffen zijn door die dingen, waarmee zij anderen begeren te treffen. Tussen het voorhuis en tussen het altaar was het, dat Zacharia, de zoon van Jojada om zijn trouw ter dood gebracht werd, dat kostbare bloed zou God van hun handen eisen, en daarom, om het dreigende oordeel af te wenden, moeten zij daar wenen.

c. Zij moeten bidden. De woorden worden hun hier in de mond gelegd, waar zij in hun gebeden nog aan toe mogen voegen. Hun smeking moet zijn: Spaar uw volk, o Heer! Als Gods volk in ellende verkeert, kan het geen hulp tegen Gods rechtvaardigheid verwachten, dan die hun toekomt door Zijn genade. Zij kunnen niet zeggen: Heer, richt ons, maar: Heer, spaar ons. Wij verdienen de straf, wij hebben ze nodig, maar Heer, straf ons met mate. De smeking van de zondaar is: Spaar ons, goede Heer. Hun pleitgrond moeten zij ontkomen aan de verhouding, waarin zij tot God staan, "zij zijn Uw volk, en Uw erfenis, heb daarom mededogen met hen, maar in ‘t bijzonder moeten zij die ontlenen aan het belang van Gods eer in hun ellende-"Heer, geef Uw erfenis niet over tot een smaadheid, tot de smaadheid van hongersnood, laat het land Kanaän, dat zo lang beroemd is geweest als het sieraad van alle landen, nu niet de spot van alle landen worden, Laat de heidenen niet over hen heersen, wat zij licht zullen doen, als Uw erfenis zo verarmt en onmachtig wordt om te bestaan. Laat de heidenen hen niet tot een spreekwoord maken, zoals sommigen lezen, nooit gezegd worden: Zo arm en ellendig als een Israëliet." De instandhouding van de goede naam van het volk onder zijn naburen is een zegen, waarnaar verlangd en waarom gebeden moet worden door allen, die het een goed hart toedragen. Maar die smaad van de kerk, die op God terugvalt, moet in het bijzonder gevreesd en afgebeden worden: "Laat ze niet onder de volken zeggen: Waar is hunlieder God-die God, die beloofd heeft hen te helpen, op Wie zij zich zozeer beroemd hebben en zoveel vertrouwd?" Als Gods erfenis verwoest wordt, zullen de naburen zeggen: "God was zwak en kon hen niet helpen, of onvriendelijk en wilde niet." Op die wijze triomfeert God over de valse goden, Deuteronomium 32:37 :Waar zijn hun goden, op welke zij betrouwden? En Sanherib triomfeert over hen op dezelfde wijze: Waar zijn de Joden van Hamath en Arpad? Maar in geen geval mag geduld worden, dat zij van Israël zouden zeggen: Waar is hun God? Want wij zijn er zeker van dat onze God in de hemel is, Psalm 115:2, 3 in Zijn tempel, Psalm 11:4.

Zie hoezeer God bereid is Zijn volk te helpen en te ondersteunen, hoe Hij wacht, opdat Hij genadig zij, zodra zij zich onder Zijn hand vernederen, en bidden, en Zijn aangezicht zoeken treedt Hij hun terstond met Zijn gunst tegemoet. Zij baden, dat God hen sparen zou, en ziehier met welke goede, troostrijke woorden Hij hun antwoordde, want Gods beloften zijn inderdaad antwoorden op het gelovig gebed, om dat zeggen en doen bij Hem een is. Ziehier,

I. Waaruit deze beloofde genade zal voortkomen, vers 18 :De Heer zal ijveren over Zijn land en Zijn volk verschonen. En wel met het oog,

1. Op Zijn eigen eer, en op Zijn verbond met Israël, waarbij Hij hun dat goede land gegeven en de waarde er van zeer hoog gesteld had, nu zal Hij niet dulden, dat het verachten verkleind wordt, maar zal ijveren voor de naam van Zijn land, en voor Zijn inwoners, die gelukkig geprezen waren en daarom niet als een rampzalig volk bloot moeten staan aan smaad.

2. Op hun ellende: Hij zal Zijn volk verschonen, en, uit mededogen met hen, hen in hun verbeurd geluk herstellen. Gods mededogen is een grote bemoediging voor hen, die nederig tot Hem komen als boetvaardige smekelingen.

II. Wat Zijn genade zijn zal, in verschillende opzichten:

1. Het verwoestende leger zal verstrooid en verslagen worden, vers 20 :"ik zal die van het Noorden verre van u doen vertrekken, dat leger van sprinkhanen en rupsen, dat van uit het Noorden op u aanviel, aangevoerd op de vleugelen van een noordenwind, een leger, welks voortgang gij niet kon beletten, maar, als gij vrede hebt gemaakt met God, zal Hij u van deze soldaten bevrijden, die bij u ingekwartierd zijn en zal ze wegdrijven in een dor en woest land, naar die uitgestrekte, huilende wildernis, waarin Israël rondgezworven had, waar zij, na gezwolgen te hebben in de overvloed van Kanaän, uit gebrek aan voedsel zullen omkomen. Die, wier aangezicht naar de Oostzee is, de Dode Zee, die ten Oosten van Judea lag, zullen daarin omkomen, en de achterhoede van het leger zal vergaan in de Grote Zee", die hier de Achterste Zee wordt genoemd. Zij hadden het land naakt en woest gemaakt, en nu zal God hen wegdrijven naar een naakt en woest land. Aldus wordt later afgerekend met hen die God gebruikt voor de bestraffing van Zijn volk, en de roede wordt in het vuur geworpen. Er zal van deze zwermen insecten niets overblijven dan de stank. Toen Egypte bevrijd werd van de plaag van de sprinkhanen, werden zij weggedreven in de Rode Zee, Exodus 10:19. Als een beproeving haar werk heeft gedaan, zal zij genadig weggenomen worden van een boetvaardig volk, zoals de sprinkhanen van Kanaän, niet zoals de sprinkhanen van Egypte verwijderd werden van een onboetvaardig vorst, in toorn, alleen om plaats te maken voor een andere plaag. Vele uitleggers verstaan onder dit noordelijke leger dat van Sanherib, dat verstrooid werd, toen God daardoor een einde had gemaakt van al Zijn werk op de berg Zion en te Jeruzalem, Jesaja 10:12. Deze vijand zal verdreven worden, omdat hij grote dingen gedaan heeft, omdat hij zeer veel kwaad gedaan heeft, en omdat hij zich groot gemaakt heeft, omdat hij het gedaan heeft in grootsheid des harten, daarom volgt hier, vers 21 :De Heer heeft grote dingen gedaan voor Zijn volk, zoals de vijand tegen hen, om hen te overtuigen, dat, waarin zij trots handelen, Hij boven hen is en zal zijn, en dat, welke grote dingen zij ook gedaan hebben, zij niet meer deden dan God hun opgedragen had. En evenals zij gingen, toen Hij tot hen zei: Ga, zo kwamen zij ook toen Hij tot hen zei: Kom, om te tonen dat zij krijgsknechten onder Hem zijn.

2. Het verwoeste land zal gedrenkt en vruchtbaar gemaakt worden. Als het leger verstrooid is en de verwoesting, die het aangericht heeft blijft, wat zullen wij dan doen? Daarom wordt beloofd, vers 22 :Dat de weiden van de woestijn, de weiden, die de sprinkhanen zo naakt als de wildernis hadden achtergelaten, weer jong gras zullen voortbrengen, en dat het geboomte zijn vrucht zal dragen, in ‘t bijzonder wijnstok en vijgeboom. Maar, als wij zien, hoe het land verwoest is, zijn wij geneigd te zeggen: Zullen deze beenderen levend worden? Zo de Heer vensteren in de hemel maakte, dan is het nog onmogelijk, maar het zal gebeuren, want, vers 23 :want de Heer zal u de vroege en de spade regen geven, en als Hij die geeft in Zijn goedgunstigheid, zal Hij hem met mate geven, zodat de regen niet tot een oordeel wordt, en Hij zal hem op tijd geven, de spade regen in de eerste maand, als hij nodig was en verwacht werd. Het zou hen vertroosten, als zij zagen dat hij van de hand van God kwam, en door Zijn wijsheid geregeld, want dan zijn wij zeker dat alles wel geregeld is. Hij zal u geven die Leraar van de gerechtigheid. Hetzelfde woord, dat regen betekent, betekent ook leraar en dat wij vertalen door niet mate, betekent ook naar gerechtigheid, en deze leraar van de gerechtigheid, zegt een van de rabbijnen, is de Koning-Messias, en velen verstaan dit eveneens zo, want, Hij is

een Leraar van God gekomen en leert ons de weg ter gerechtigheid. Maar anderen verstaan er een of anderen profeet onder, sommigen Hizkia, en anderen Jesaja. Het is een goed teken voor de genade, die God voor ons bewaard heeft, als Hij leeraars van de gerechtigheid zendt, herders naar Zijn hart.

3. Al wat zij verloren hebben zullen zij terug ontvangen, vers 25 :"Ik zal u de jaren vergelden, die de sprinkhaan heeft afgegeten, gij zult vertroost worden naar de tijd, dat gij bedroefd zijt, en zult jaren van overvloed hebben als vergoeding voor de jaren van gebrek." Aldus berouwt het de Heer over Zijn knechten, als zij berouw hebben, en, om te tonen, hoe volkomen Hij met hen verzoend is vergeldt Hij hun de schade, die zij door Zijn oordelen geleden hebben, en, als de gevangenbewaarder, wast Hij hen van de striemen. Hoewel Hij in rechtvaardigheid op het hun beslag legde en hun geen onrecht daarmee deed toch geeft Hij hun in Zijn goedgunstigheid vergoeding zoals de vader van de verloren zon, bij zijn terugkeer, hem alles, wat hij door zijn zonde en dwaasheid verloren had, vergoedde en hem weer in huis nam, in zijn vroegere staat. De sprinkhanen en rupsen worden hier genoemd: Mijn grote leger, dat Ik onder u gezonden heb, en Hij zal teruggeven, wat zij verslonden hadden, omdat zij Zijn leger waren.

4. Zij zullen grote overvloed van alle goeds hebben. De aarde zal haar opbrengst geven en zij zullen er van genieten. Werp een blik in de voorraadschuren, waar alles bewaard wordt, en gij zult de dorsvloeren vol koren, en de perskuipen overlopend zien, van olie en most, vers 24, terwijl, ten tijde van hun benauwdheid, olie en most verdroogd en de schathuizen verwoest waren Hoofdstuk 1:10,17. Werp een blik op hun tafels, waar zij ten toon spreiden, wat zij opgelegd hebben, en gij zult zien, dat zij overvloedig en tot verzadiging eten, vers 26. Zij eten niet bovenmatig, en zwelgen niet, wij hopen, dat de dronkaards door de voorbijgegane beproeving van hun overmatige liefde tot wijn en sterken drank genezen zijn, want, hoewel zij eerst voorgesteld werden als huilende om de afwezigheid daarvan Hoofdstuk 1:5, worden zij hier niet weer voorgesteld, juichende om de overvloed er van, maar nu zullen allen genoeg hebben, want God zal aan hun voedsel voedende kracht geven, en hun zelf tevredenheid.

Dit zijn de gronden, die beloofd worden en daarin doet God grote dingen, vers 21. Hij handelt wonderlijk bij hen. vers 26. Hierin verheerlijkt Hij Zijn macht en toont Hij, dat Hij Zijn volk helpen kan, al is hun ellende ook nog zo groot, en verheerlijkt Hij Zijn goedheid, dat Hij het doet op hun bekering, al hadden zij Hem nog zozeer getergd. Als God goedgunstig handelt met arme zondaars, die zich tot Hem bekeren, dan moet erkend, dat Hij wonderlijk handelt en grote dingen doet. Sommige uitleggers verstaan deze beloften figuurlijk, namelijk als een verwijzing naar de genade van het Evangelie, en vinden hun vervulling in de overvloedige vertroostingen, die bewaard, worden voor hen, die in het genadeverbond geloven, en voor de bevrediging van hun zielsbehoeften daarin. Als God ons Zijn beloften zendt tot onze vertroosting, en Zijn genade als de grond en Zijn Geest als de bewerker daarvan, dan mogen wij wel erkennen, dat Hij ons, overeenkomstig Zijn belofte hier, vers 19, koren en most en olie gezonden heeft, of datgene, wat onuitsprekelijk veel beter is, en wij hebben reden om daarmee voldaan te zijn.

III. Van welk nut deze terugkeer van Gods genade voor hen zal zijn en wat zij voor goeds zal uitwerken.

1. God zal er de eer van hebben, want zij zullen zich verblijden in de Heer hun God, vers 23, en. wat de oorzaak is van hun verblijden, zal ook de reden zijn van hun dankzegging, zij zullen de naam des Heeren huns Gods prijzen, vers 26, en niet hun afgoden, ook zullen zij koren en

wijn niet het loon noemen, dat hun hoereerders hun gegeven hebben. De overvloed van natuurlijke genietingen is inderdaad een gunst voor ons, als onze harten daardoor zich in liefde tot God en dank aan Hem openen, die ons rijkelijk van alle dingen te genieten geeft, hoewel wij Hem op armzalige wijze dienen. Als God ons opnieuw overvloed geeft, nadat wij gebrek gekend hebben, behoort dat ons te dankbaarder aan God te maken, daar het dubbel aangenaam is voor ons. Als Israël uit de woestijn in Kanaän komt, en daar eet en verzadigd wordt, dan zal het zeker de Heer loven, met diepgevoelde blijdschap over dat goede land, dat Hij hun gegeven heeft, Deuteronomium 8:10.

2. Zij zullen er het voordeel, de troost en de geestelijke zegen van hebben. Als God hun wederom overvloed en verzadiging geeft,

a. Zullen zij hun goede naam terugkrijgen, zij en hun God zullen niet langer nagewezen worden als ontrouw aan elkander, als zij tot Hem terugkeren op de weg van de plicht en Hij tot hen op de weg van de genade, vers 19 :Ik zal u niet meer overgeven tot een smaadheid onder de heidenen, die triomfeerden in uw rampen en over u juichten, en, vers 26, 27:Mijn volk zal niet beschaamd worden, zoals het geval is geweest, over het goede land, dat zij gewoon waren te prijzen, maar voortaan zullen zij altijd reden hebben om het te roemen. Het strekt zeer tot Gods eer, als Hij doet hetgeen de eer van Zijn volk redt, en zij, die inderdaad Zijn volk zijn, zullen niet altijd een smaadheid onder de heidenen zijn, al zijn zij dat misschien voor een tijd, als wij werkelijk beschaamd zijn over onze zonden tegen God, dan zullen wij nimmer beschaamd zijn daarover, dat wij God, verheerlijken.

b. Hun blijdschap zal herleven, vers 23. Verheugt u en wees blij. Tijden van overvloed zijn gewoonlijk tijden van blijdschap, toch geeft de gunst van God meer vreugde in het hart dan die van hen, wier koren en most vermenigvuldigd zijn. Maar, vooral, gij kinderen van Zion verheugt u en zijt blijde in de Heer, uw God, vers 23. Men was beroerd te Zion, vers 1, en daarom zal men zich daar in ‘t bijzonder verblijden, want die met boetvaardige tranen zaaien, zullen zeker met dankbare vreugde maaien. De kinderen Zions, die de anderen voorgingen met vasten, zullen de anderen voorgaan met juichen. Maar, zij zullen zich verheugen in de Heer hun God, niet zozeer in het goede zelf, dat hun geschonken wordt, als over de vriendelijke hand, die het hun schenkt en in de terugkeer van Zijn gunst tot hen, als de hun door het verbond, waarvan dit goede het teken en onderpand is. De vreugde in de oogst en de vreugde op een feest moeten beide eindigen bij God, Wiens liefde wij moeten proeven in al de gaven van Zijn mildheid, opdat Hij onze voornaamste vreugde zij, zoals Hij ons voornaamste goed is, en de bron van alle goed voor ons.

c. Hun geloof in God zal bevestigd en vermeerderd worden. Als tijdelijke gunsten door Gods genade ons tot geestelijk nut worden, en overvloed voor het lichaam wel ver van een vijand te zijn, zoals voor menigeen het geval is, een vriend wordt van de voorspoed van de ziel, dan zijn het inderdaad gunsten voor ons. Dat wordt hier beloofd, vers 27:.Gij zult weten, dat Ik in het midden van Israël ben, de Heilige in het midden van u, Hosea 11:19, dat Ik de Heer uw God ben, en niemand moet. En evenals het bewijst, dat de Heer God is, en dat er geen ander is, omdat Hij verslaat en heelt, het licht formeert en de duisternis schept, de vrede maakt en het kwaad schept, Jesaja 45:7, Deuteronomium 32:39, zo bewijst het ook, dat Hij de God van Israël is, een God in verbond met Zijn volk, en een Vader voor hen, dat Hij hen beide, als een Vader straft, als zij weerspannig zijn en hen vertroost, als zij berouw hebben. Het was de inhoud van de bedreigingen van Ezechiëls profetie. Die en die rampen zal Ik over u brengen en gij zult weten, dat Ik de Heer ben, en die belofte is hier de kroon op alle andere beloften. Gij

zult overvloedig en tot verzadiging eten en zodoende zult gij weten, dat Ik de Heer ben. Wij moeten ons best doen om toe te nemen in kennis van God door alle leidingen, beide die van genade en die van beproeving. Als God Zijn volk, op hun bekering tot Hem, overvloed en vrede en vreugde geeft, dan geeft Hij daarmee te verstaan, dat hun berouw Hem welbehagelijk is, dat Hij hun zonden vergeven heeft, en dat Hij de hunne is zo goed als ooit-dat zij in hetzelfde verbond met Hem zijn opgenomen, want Hij is de Heer hun God, en in dezelfde gemeenschap, want Hij is in het midden van hen, Hij is nabij allen, die Hem aanroepen, en evenals de zon het middelpunt is van de werelden, zo is Hij in het midden van hen om Zijn weldadige invloed over alle delen van het land uit te strekken.

3. Ook de lagere schepselen zullen daarin delen en daardoor tot rust gebracht worden: Vrees niet, o land! vers 21. Vreest niet, gij beesten des velde, vers 22. Zij hadden geleden om de zonden van de mensen, en door Gods twist met hen, en nu zal het hun weer goed gaan om het berouw van de mensen en Gods verzoening met hen. Ja, er werd gezegd, dat de beesten tot God schreeuwden, Hoofdstuk 1:20, en nu wordt hun geschreeuw beantwoord, en hun wordt gezegd niet bevreesd te zijn, want zij zullen overvloed hebben van alles, waaraan hun natuur ‘behoefte heeft. Toen God Nineve spaarde, deed Hij dat ook met het oog op het vee, Jona 4:11, want het vee had ook gevast, Hoofdstuk 3:8. Dit brengt ons op de gedachte aan het herstel van alle dingen, als het schepsel, dat nu van de ijdelheid onderworpen is en eronder zucht, zo al niet tot de vreugde van de heerlijkheid, dan toch tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods, zal vrijgemaakt worden, Romeinen 8:20-22.

De beloften van koren, most en olie in de voorgaande verzen moesten zeer aangenaam zijn voor een verwoest land, maar hier wordt ons gezegd, dat wij in die dingen niet rusten mogen. God heeft betere dingen voor ons bewaard, en deze verzen hebben betrekking op die betere dingen, beide het rijk van de genade en het rijk van de heerlijkheid, met de gelukzaligheid van de ware gelovigen in beide. Hier wordt ons gezegd

I. Hoe het rijk van de genade zal ingeleid worden door een overvloedige uitstorting van de Geest, vers 28, 29. Wij zijn niet onbekend met de bedoeling van deze profetie, noch ook in twijfel aangaande hetgeen, waarop zij betrekking heeft en waarin zij vervuld is geworden, want de apostel Petrus heeft ons een onfeilbare uitlegging en toepassing er van gegeven, als hij ons verzekert, dat, toen de Geest op de apostelen werd uitgestort, op de dag van het Pinksterfeest, Handelingen 2:1, dit het was wat gesproken was door de profeet Joël, vers 16, 17. Dat was de gave van de Geest, die, volgens deze profetie, komen zou, en wij moeten geen andere verwachten, zomin als een andere vervulling van de belofte van de Messias.

1. De belofte, die hier gedaan wordt, is die van de uitstorting van de Geest van God, Zijn gaven, Zijn gunsten en vertroostingen, waar de gezegende Geest van de Overheid is. Wij lezen dikwijls in het Oude Testament, hoe de Geest des Heeren, druppelsgewijze als ‘t ware, op de richters en profeten komt, die God voor buitengewone diensten opwekte, maar nu zal de Geest overvloedig, met een volle stroom, uitgestort worden, zoals, met het oog op de tijd van het Evangelie beloofd was, Jesaja 44:3, Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten.

2. De tijd hiervoor bepaald, is daarna, na de vervulling van de voorgaande beloften zal deze vervuld worden. Petrus verklaart dit door de laatste dagen, de dagen van de Messias, van wie de wereld haar laatste openbaring zou ontvangen, van de wil en de genade van God, in de laatste dagen van de Joodse kerk, kort voor haar ontbinding.

3. De uitgestrektheid van deze zegen, ten opzichte van de personen, aan wie hij geschonken zal worden. De Geest zal uitgestort worden op alle vlees, niet, zoals tot nu toe op de Joden alleen, maar op de heidenen evenzeer, want in Christus is geen onderscheid, noch van Jood, noch van Griek, Romeinen 10:11, 12. Tot op deze tijd was de goddelijke openbaring beperkt tot het zaad van Abraham, niemand buiten het land van Israël had de Geest van de profetie, maar in de laatste dagen zal alle vlees de heerlijkheid des Heeren zien Jesaja 40:5, en zal komen om aan te bidden voor Zijn aangezicht Jesaja 66:23. Joden verstaan hieronder alle vlees in het land Israëls, en Petrus zelf begreep niet volkomen, dat de heidenen eveneens bedoeld werden, totdat hij de vervulling zag in de uitstorting van de Heiligen Geest op Cornelius en zijn vrienden, die heidenen waren, Handelingen 10:44, 45, hetgeen slechts een voortzetting was van dezelfde gave, die op de dag van Pinksteren geschonken werd. De Geest zal uitgestort worden op alle vlees, dat wil zeggen op allen, wier harten tot harten van vlees zijn gemaakt, zacht en teer, en aldus voorbereid om de indrukken en invloeden van de Heiligen Geest te ontvangen. Op alle vlees, dat wil zeggen op alle soorten van mensen. De gaven van de Geest zullen niet zo spaarzaam of zozeer beperkt zijn, als zij geweest zijn, maar zij zullen meer algemeen verspreid zijn.

a. De Geest zal uitgestort worden op beide seksen. Niet alleen uw zonen maar ook uw dochters zullen profeteren: wij lezen van vier zusters uit een familie, die profetessen waren, Handelingen 21:9. Niet de ouders alleen, maar ook de kinderen, zullen met de Geest vervuld worden, hetgeen de deur van deze gave gedurende enige achtereenvolgende geslachten in de kerk betekent.

b. Op iedere leeftijd:. "Uw ouden, die over de kracht van hun leven zijn en wier geest in verval begint te geraken, uw jongelingen, die nog maar weinig kennis en ervaring van goddelijke ding n hebben, zullen toch dromen dromen en gezichten zien, God zal zichzelf beide door dromen en gezichten aan oud en jong openbaren.

c. Op de laagste rangen en standen, zelfs op de dienstknechten en dienstmaagden. De Joodse geleerden zeggen: Profetie is bij niemand dan die wijs, dapper en rijk zijn, niet bij de armen man, of een, die in ellende zit. Maar in Christus Jezus is noch dienstbare noch vrije, Galaten 3:28 Er waren er velen, die, een dienstknecht zijnde, geroepen waren, 1 Corinthiers 7:21, maar dat was geen reden, waarom zij de Heiligen Geest niet zouden ontvangen.

d. De uitwerking van deze zegen: Zij zullen profeteren, zij zullen nieuwe openbaringen van goddelijke dingen ontvangen, en dat niet alleen voor hun eigen gebruik, maar voor het welzijn van de kerk. Zij willen de Schrift verklaren, en van verborgene, ver verwijderde en toekomstige dingen spreken, waar zij door de uiterste inspanning van hun verstand, en natuurlijke vermogens, geen inzicht in en geen voorkennis van konden hebben. Door deze buitengewone gaven werd de Christelijke kerk het eerst gevestigd en opgericht, en de schriften geschreven, en de bediening ingesteld, waardoor zij later, met de gewone werking en de invloed van de Heiligen Geest, geschraagd en in stand gehouden werd.

II. Hoe het rijk van de heerlijkheid door de algemene verordening van de natuur zal ingeleid worden, vers 30, 31. De uitstorting van de Geest zal zeer troostrijk voor de rechtvaardigen zijn, maar laat de onrechtvaardige dit horen en beven. Daar zal een grote en vreselijke dag des Heeren komen, die ingeleid zal worden door wondertekenen in de hemel en op aarde, bloed en vuur en rookpilaren, het veranderen van de zon in duisternis en van de maan in bloed. Dit zal zijn volkomen vervulling hebben, zoals de geleerde Dr. Pocock denkt, op de oordeelsdag, aan

het einde van de tijd, voor welk einde deze tekenen letterlijk zullen komen, maar toch zo, dat zij ten dele vervuld werden bij de dood van Christus, die het oordeel van deze wereld genoemd wordt, toen de aarde beefde en de zon verduisterd werd, en een grote en verschrikkelijke dag was het, en meer ten volle bij de verwoesting van Jeruzalem, die een type en voorbeeld was van het algemene oordeel, en waaraan vele verbazende tekenen voorafgingen, behalve de beroeringen van staten en koninkrijken, waarvan geprofeteerd werd in de beeldspraak van de verandering van de zon in duisternis en van de maan in bloed en van oorlogen en geruchten van oorlogen en algemene rampen, waarvan onze Zaligmaker sprak als een begin van deze smarten, Mattheus 24:6, 7. Maar voor het laatste oordeel zullen er inderdaad wondertekenen zijn in de hemelen op de aarde de ontbinding van beide in letterlijke zin. De oordelen van God over een zondige wereld en de veelvuldige verwoestingen van goddeloze koninkrijken te vuur en te zwaard, zijn de inleiding tot en de voortekenen van het oordeel van de wereld op de laatste dag. Diegenen op wie de Geest is uitgestort, zullen die grote en vreselijke dag des Heeren voorzien en voorspellen en de wondertekenen in de hemel en op aarde, die er aan voorafgaan, verklaren, want van Zijn eerste komst, zowel als van Zijn tweede komst hebben alle profeten getuigd, Openbaring 10:7.

III. De veiligheid en gelukzaligheid van alle ware gelovigen beide bij de eerste en bij de tweede komst van Jezus Christus, vers 32. Dit geldt de bijzondere personen, want daarmee houdt het Nieuwe Testament zich meer bezig dan met koninkrijken en volken. Hier vinden wij,

1. Dat er een verlossing gewrocht is. Hoewel de dag des Heeren groot en verschrikkelijk zal zijn, toch zal er op de berg Zion en te Jeruzalem ontkoming zijn van de schrik daarvan. Het is de dag des Heeren, de dag van Zijn oordeel, waarop scheiding zal gemaakt worden tussen het kostelijke en het gemeen. In het eeuwig Evangelie, dat uit Zion is uitgegaan, is de kerk van de eerstgeborene afgebeeld door de berg Zion, en als het Jeruzalem van boven is, is ontkoming, een weg om te vlieden van de toekomende toorn wordt gevonden en aangetoond. Christus is niet alleen de Zaligmaker, maar de zaligheid zelf, en dat is Hij tot aan de einden van de aarde. Deze verlossing, voor ons bewaard in het genadeverbond, is de vervulling van de beloften, aan de vaderen gedaan. Er zal ontkoming zijn gelijk als de Heere gezegd heeft. Zie Lucas 1:72. Dit is een grond van troost en hoop voor zondaars, dat, in welk gevaar zij ook verkeren, er ontkoming is, ontkoming ook voor hen, tenzij hun onwil een beletsel is. En, als wij in deze ontkoming willen delen, moeten wij die zoeken in het Zion van het Evangelie, in Gods Jeruzalem.

2. Dat er een overblijfsel voor deze zaligheid is, voor wie de verlossing gewerkt wordt. Bij dat overblijfsel, bij de overgeblevenen is die verlossing, of in hun ziel en geest, daar is het onderpand, daar zijn de blijken er van. Christus onder u, de hope van de heerlijkheid. Zij worden de overgeblevenen genoemd, omdat zij maar weinigen zijn, in vergelijking met de velen, die verloren gaan, een klein overblijfsel, maar uitverkoren, een overblijfsel naar de verkiezing van de genade. En hier wordt ons gezegd, wie het zijn, die op de grote dag ontkomen zullen.

a. Die God met oprechtheid aanroepen: een iegelijk, die de naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden, ‘t zij Jood of heiden, want zo verklaart de apostel het, Romeinen 10:13, waar hij dit vaststelt als de grote regel van het Evangelie, waarnaar wij allen geoordeeld zullen worden. Dit aanroepen van God veronderstelt kennis van Hem, geloof in Hem, begeerte tot Hem, afhankelijk van Hem, en als een blijk van de oprechtheid van dit alles een nauwgezette gehoorzaamheid aan Hem, want zonder dat zal het ons niet helpen, Heere Heere te roepen. Het

overblijfsel, dat gered zal worden is het biddende overblijfsel. En het zal de straf van degenen, die verloren gaan, verzwaren, dat zij zo gemakkelijk gered hadden kunnen worden.

b. Degenen, die krachtdadig door God geroepen zijn. De verlossing is zeker voor de overgeblevenen, die de Heere roepen zal, niet meer met de gewone roeping van het Evangelie, waarmede velen geroepen worden, die niet uitverkoren zijn, maar met een bijzondere roeping tot de gemeenschap van Jezus Christus, welke de Heer voorverordineert, of voorbereidt, zoals in 't Chaldeeuwsch staat.Petrus maakt van deze uitdrukking gebruik. Handelingen 2:39. Op de grote dag zullen allen verlost worden, die nu metterdaad van de zonde tot God, van zichzelf tot Christus, van de dingen, die beneden zijn, tot de dingen, die boven zijn, geroepen worden.

HOOFDSTUK 3

1 Want ziet, in die dagen en te dier tijd, als Ik de gevangenis van Juda en Jeruzalem zal wenden;
2 Dan zal Ik alle heidenen vergaderen, en zal hen afvoeren in het dal van Josafat; en Ik zal met hen aldaar richten, vanwege Mijn volk en Mijn erfdeel Israel, dat zij onder de heidenen hebben verstrooid, en Mijn land gedeeld;
3 En hebben het lot over Mijn volk geworpen en een knechtje gegeven om een hoer, en een meisje verkocht om wijn, dat zij mochten drinken.
4 En ook, wat hebt gij met Mij te doen, gij Tyrus en Sidon, en alle grenzen van Palestina! Zoudt gij Mij een vergelding wedergeven? Maar zo gij Mij wilt vergelden, lichtelijk, haastelijk, zal Ik uw vergelding op uw hoofd wederbrengen.
5 Omdat gij Mijn zilver en Mijn goud hebt weggenomen, en hebt Mijn beste kleinodien in uw tempels gebracht.
6 En gij hebt de kinderen van Juda en de kinderen van Jeruzalem verkocht aan de kinderen der Grieken, opdat gij hen verre van hun landpale mocht brengen.
7 Ziet, Ik zal ze opwekken uit de plaats, waarhenen gij ze hebt verkocht; en Ik zal uw vergelding wederbrengen op uw hoofd.
8 En Ik zal uw zonen en uw dochteren verkopen in de hand der kinderen van Juda, die ze verkopen zullen aan die van Scheba, aan een vergelegen volk; want de HEERE heeft het gesproken.
9 Roept dit uit onder de heidenen, heiligt een krijg; wekt de helden op, laat naderen, laat optrekken alle krijgslieden.
10 Slaat uw spaden tot zwaarden, en uw sikkelen tot spiesen; de zwakke zegge: Ik ben een held.
11 Rot te hoop, en komt aan, alle gij volken van rondom, en vergadert u! (O HEERE, doe Uw helden derwaarts nederdalen!)
12 De heidenen zullen zich opmaken, en optrekken naar het dal van Josafat; maar aldaar zal Ik zitten, om te richten alle heidenen van rondom.
13 Slaat de sikkel aan, want de oogst is rijp geworden; komt aan, daalt henen af, want de pers is vol, en de perskuipen lopen over; want hunlieder boosheid is groot.
14 Menigten, menigten in het dal des dorswagens; want de dag des HEEREN is nabij, in het dal des dorswagens.
15 De zon en maan zijn zwart geworden, en de sterren hebben haar glans ingetrokken.
16 En de HEERE zal uit Sion brullen, en uit Jeruzalem Zijn stem geven, dat hemel en aarde beven zullen; maar de HEERE zal de Toevlucht Zijns volks, en de Sterkte der kinderen Israels zijn.
17 En gijlieden zult weten, dat Ik de HEERE, uw God ben, wonende op Sion, den berg Mijner heiligheid; en Jeruzalem zal een heiligheid zijn, en vreemden zullen niet meer door haar doorgaan.
18 En het zal te dien dage geschieden dat de bergen van zoeten wijn zullen druipen, en de heuvelen van melk vlieten, en alle stromen van Juda vol van water gaan; en er zal een fontein uit het huis des HEEREN uitgaan, en zal het dal van Sittim bewateren.
19 Egypte zal tot verwoesting worden, en Edom zal worden tot een woeste wildernis, om het geweld, gedaan aan de kinderen van Juda, in welker land zij onschuldig bloed vergoten hebben.
20 Maar Juda zal blijven in eeuwigheid, en Jeruzalem van geslacht tot geslacht.21 En Ik zal hunlieder bloed reinigen, dat Ik niet gereinigd had; en de HEERE zal wonen op Sion.

Aan het slot van het vorige hoofdstuk hadden wil een goedgunstige belofte van verlossing op de berg Sion en te Jeruzalem, en dit hoofdstuk is een doorlopende verklaring van die belofte, en zet uiteen wat die verlossing zal zijn, hoe zij gewerkt zal worden door de vernietiging van de vijanden van de kerk, en hoe zij voltooid zal worden met de eeuwige rust en vreugde van de kerk. Dit werd ten dele vervuld door de verlossing van Jeruzalem van de aanval, die Sanherib in Hizkia's tijd er op deed, en later door de terugkeer van de Joden uit hun gevangenschap te Babel, en andere verlossingen voor de Joodse kerk gewrocht na die tijd en voor de komst van Christus. Maar het reikt verder, namelijk tot de grote verlossing voor ons gewerkt door Jezus Christus, en tot de vernietiging van onze geestelijke vijanden en hun werkzaamheid en zal een volkomen vervulling hebben in het oordeel van de grote dag. Hier is een voorspelling.

I. Van Gods afrekening met de vijanden van zijn volk voor al het onrecht en alle verongelijking, die zij hun aangedaan hadden, en de vergelding daarvan, vers 1-8.

II. van Gods oordeel over alle volken als de maat van hun ongerechtigheid vol is, en van Zijn verschijning, tot eeuwig verderf van alle onboetvaardige zondaars en eeuwige vertroosting van alle getrouwe knechten, vers 9-17.

III. van de voorziening, die God gemaakt heeft tot opwekking van Zijn volk, voor hun veiligheid en loutering, als hun vijanden verwoest zullen worden, vers 18-21. De beloften zijn niet van beperkte toepassing, maar werden geschreven voor ons onderricht, "opdat wij, door lijdzaamheid en vertroosting van de Schriften, hope zouden hebben".

Joël 3:1-20

Wij hebben dikwijls gehoord van het jaar van de verlosten en het jaar van de vergeldingen om Sions twistzaak, nu hebben wij hier een beschrijving van de handelingen van dat jaar en een profetie van wat gebeuren zal, als het komt, zo vaak het komt, want het komt dikwijls en op het eind zal het eens en voor goed komen.

I. Het zal het jaar van de verlosten zijn, want God zal de gevangenis van Juda en Jeruzalem wenden, vers 1. De gevangenschap van Gods volk mag smartelijk en zeer lang zijn, toch zal zij niet altijd duren. Die in Egypte eindigde tenslotte met hun verlossing tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods. Laat Mijn volk trekken, dat het Mij diene. Die te Babel zal eveneens gelukkig eindigen. En de Heere Jezus zal voorzien in de krachtdadige verlossing van arme gebonden zielen van de heerschappij van zonde en Satan, en zal het aangename jaar uitroepen, het jubeljaar, de bevrijding van schuld en slavernij, en de opening van de gevangenis de gebondenen. Er is een dag een tijd, bepaald voor de terugbrenging van de gevangenen, die Gods kinderen zijn, voor de verlossing van het geweld van de hel, en dat zal de laatste dag en het einde van de tijd zijn.

II. Het zal het jaar zijn van de vergeldingen om Sions twistzaak. Al duldt God, dat de vijanden van Zijn volk in grote mate en lange tijd over Zijn volk heersen, toch zal Hij ze daarom ter verantwoording roepen en de gevangenis gevankelijk voeren, Psalm 68:19, zal hen gevangen houden, die Zijn volk gevangen houden, Openbaring 13:10.

1. Wie het zijn, met wie af gerekend zal worden-alle heidenen, vers 2. Dit betekent,

a. Dat alle heidenen alle volken zich voor Gods oordeel schuldig hadden gemaakt aan onrecht tegen Zijn volk. Vervolging is de heersende, schreiende zonde van de wereld, dat liggen in het boze wordt geplaatst tegenover godzaligheid. De vijandschap, die in de oude slang is, de god van deze wereld, tegen het zaad van de vrouw, blijkt min of meer in de kinderen van deze wereld. Verwondert u niet, indien de wereld u haat.

b. Dat ieder volk, ‘t welk Gods volk krenkte, niet ongestraft zou blijven, want een ieder, die het Israël Gods aanraakt, zal ondervinden, dat hij de appel van Zijn oog aanraakt. Jeruzalem zal een lastige steen zijn voor alle volken, Zacheria 12:3. Maar in ‘t bijzonder zal afgerekend worden met de naburige volken, Tyrus en Sidon en alle grenzen van Palestina, of de Filistijnen, die lastige buren zijn geweest v oor het Israël Gods, vers 4. Als afrekening gehouden wordt met meer verwijderde en machtige volken, die Israël verwoestten, dan zal de machteloze boosheid van degenen, die in hun nabijheid woonden, en ten kwade geholpen hebben, Zacheria 1:15, en er over juichten, niet ongestraft blijven, Ezechiel 26:2. Kleine vervolgers zullen evenzeer ter verantwoording worden geroepen als grote, en al konden zij niet veel kwaad doen, hun zal vergolden worden naar de boosheid van hun hart en het kwaad, dat zij wilden doen.

2. De terechtzitting van dit hof. Zij zullen allen vergaderd worden, vers 2, opdat zij, die tegen Gods volk samengewerkt hebben, met een heimelijke raadslag, Psalm 83:4, tezamen hun vonnis ontvangen. Zij zullen afgevoerd worden in het dal Josafats, dat bij Jeruzalem lag, en daar zal God hen richten.

a. Omdat het recht is, dat misdadigers gevonnist worden in het land, waar zij de wet overtraden.

b. Tot vergroting van hun straf zullen zij zien, dat Jeruzalem, op welks ondergang zij het zolang toegelegd en gehoopt hebben, ten spijt van al hun woede, een lof op aarde gesteld wordt.

c. Tot groter troost en eer van Gods Jeruzalem, dat zien zal, hoe God hun twistzaak twist.

d. Dan zal opnieuw gedaan worden, wat God voor Josafat deed, toen Hij hem de overwinning over zijn aanvallers, en hem en zijn volk reden tot lof en blijdschap gaf, in het dal van Beracha, 2 Kronieken 20:26. e. Het was in dit dal Josafats, zoals Dr. Lightfoot veronderstelt, dat Sanheribs leger of een deel ervan, lag, toen het door een engel verdelgd werd. Zij kwamen tezamen om Jeruzalem te verderven, maar God bracht hen tezamen tot hun eigen verderf, als garven tot de dorsvloer, Micha 4:12.

3. De aanklager, ten behoeve van wie dit proces begonnen is, het is vanwege Mijn volk en Mijn erfdeel Israël. Het is hun zaak, die God nu met ijver twisten zal. Gods volk is zijn erfdeel, zijn eigendom, Zijn eigen, het snoer van Zijn erve, boven ieder ander volk, Exodus 19:5 Deuteronomium 32:9. Zij zijn Zijn domein, en daarom heeft Hij alle recht tegen ieder, die hen aanrandt.

4. De aanklacht, tegen hen ingediend, is van zeer bijzondere aard. Veelvuldig hadden zij God gehoond door hun afgoderij, maar datgene, waarom God een twist met hen heeft, is de hoon, die zij Zijn volken en de vaten van Zijn heiligdom hebben aangedaan.

A. Zij hadden het volk Israëls zeer mishandeld, hadden hen onder de heidenen verstrooid en gedwongen een schuilplaats te zoeken, waar zij maar een plaats konden vinden, of hen gevankelijk weggevoerd naar hun eigen land en hen daar zorgvuldig verstrooid, uit vrees, dat zij zich verenigen zouden voor hun gemeenschappelijke veiligheid. Zij verdeelden hun land, en namen er ieder een deel van als hun eigendom, ja, zij hebben het lot over Mijn volk geworpen en hen verkocht. Toen zij hen gevangen hadden genomen, spotten zij met hen, verachtten hen als waardeloos. Zij wilden hen niet loslaten en vonden hen de moeite van het houden niet waard, zij dobbelden over hen. Of zij verdeelden de gevangenen door het lot, zoals de soldaten deden met Christus' klederen.

B. Zij maakten ze tot koopwaar. Als zij ze hadden, verkochten zij ze, en met zoveel verachting, dat zij ze verkochten niet om de waarde maar meer voor hun vermaak dan voor hun voordeel, zij gaven een jongsken, in de oorlog buitgemaakt, om een hoer, en een meisje om wijn, zoveel als zij in eenmaal konden drinken een heerlijke prijs, die zij hen waard achtten en een heerlijk lot voor een zoon of dochter van Israël om een slaaf of slavin te zijn in een kroeg of bordeel. Ziehier, hoe hetgeen door de een zonde verkregen is, gewoonlijk aan een andere verspild wordt. De buit, die deze vijanden van de Joden door onrechtvaardigheid en geweld verzamelden, verspilden en verkwistten zij in drinkgelagen en hoererij, dat is vaak het karakter en de handelwijze van de vijanden en vervolgers van het volk van God. Als de Tyriërs en Filistijnen kinderen van Juda of Jeruzalem in handen kregen, hen tot krijgsgevangenen maakten, of hun kinderen stalen, dan verkochten zij die aan de Grieken, met wie de mannen van Tyrus handelden in mensenzielen Ezechiel 27:13, opdat zij ze verre van hun landpalen

brachten, vers 6. Het was een grote smaad voor Israël, Gods eerstgeborene, Zijn vrijgeborene, aldus gekocht en verkocht te worden onder de heidenen.

C. Zij hadden zich onrechtmatig meester gemaakt van Gods zilver en goud, vers 5, waaronder sommigen de rijkdom van Israël verstaan. Het zilver en goud, dat Gods volk had, noemt Hij het Zijne, omdat zij het van Hem ontvangen hadden, en het aan Hem wijdden, en wanneer zij beroofd werden, beschouwde God het, alsof men Hem beroofd had en nam dienovereenkomstig wraak. Die de eigendommen wegneemt van de goede mensen, die er wel mee doen, zullen schuldig worden bevonden aan heiligschennis, zij nemen Gods zilver en goud. Maar er schijnt eigenlijk mee bedoeld te worden de vaten en schatten van de tempel! die God hier zijn beste kleinodiën noemt kostbaar en gewenst voor Hem en allen, die de Zijnen zijn. Deze brachten zij in hun tempelen als zegetekenen van hun overwinning over Gods Israël, denkende, dat zij daarmee Israël overwonnen, ja, dat hun afgoden over Hem triumfeerden. Zoo werd ook de ark in Dagons tempel geplaatst. Dat deden zij in strijd met het recht: Wat hebt gij met Mij te doen? vers 4, met Mijn volk, welk onrecht hebben zij u gedaan? Wat hebben zij gedaan om u uit te dagen? Gij had niets met hen te maken, en toch doet gij dit alles tegen hen. Zij hebben plannen beraamd tegen de stillen in de lande, en zij hebben schuld op zich geladen tegen de onschuldige en die zelf geen kwaad deden die hebben zij kwaad gedaan: Zoudt gij Mij een vergelding weergeven? Kunnen zij beweren, dat God of Zijn volk hun enig onrecht hebben aangedaan, waarmee zij zich kunnen rechtvaardigen tegenover de wet van de wedervergelding, als zij hun dit kwaad aandoen? Neen, zij hebben zelfs geen schijn van recht. Het is niets nieuws, als men zeer vriendelijk en verplichtend is geweest voor zijn buren, te ontdekken, dat zij zeer onwelwillend, en onvriendschappelijk zijn, en, dat degenen, die nooit onrecht doen, het vaak moeten lijden.

5. Het vonnis, dat over hen geveld wordt. In ‘t algemeen, vers 4, Zo gij Mij wat vergelden, zo gij met Mij wilt twisten, zo gij Mij aldus tot ijver verwekt, zo gij de appel van Mijn oog aanraakt, lichtelijk, haastig zal Ik uw vergelding op uw hoofd weerbrengen. Die met God strijden zullen bevinden, dat zij niet in staat zijn zich tegenover Hem te handhaven. Hij zal hun plotseling vergelden, als zij er weinig aan denken, en geen tijd hebben om het te beletten, als Hij zich begeeft tot hun straf, zullen zij spoedig hun verderf vinden. In ‘t bijzonder wordt met het volgende gedreigd,

a. Dat zij hun doel niet zullen bereiken met het kwaad, dat zij tegen Gods volk beraamd hebben. Zij dachten hen zover van hun landpalen te brengen, dat zij er nooit meer konden terugkeren, vers 6. "Maar", zegt God, "Ik zal ze opwekken uit de plaats, waarheen gij ze hebt verkocht, en zij zullen daar niet, zoals uw bedoeling was, levend begraven worden." Dat de mensen Gods volk verkopen, zal Hem niet beroven van Zijn eigendomsrecht.

b. Dat zij met gelijke munt zullen betaald worden, evenals Adoni-Bezek, vers 8 :"Ik zal uw zonen en uw dochters verkopen in de hand van de kinderen van Juda, gij zult evenzeer aan hun genade zijn overgeleverd als zij aan de uwe geweest zijn", Jesaja 60:14. Aldus heersten de Joden zelf over hun haters, Esther 9:1. En dan zullen zij naar recht verkocht worden aan dievan Scheba aan een ver gelegen volk. Dit vond, naar de mening van sommigen, zijn vervulling in de overwinningen, door de Maccabeën op de vijanden van de Joden behaald, anderen menen, dat het ziet op de laatste dag, wanneer de rechtvaardigen zullen heersen, Psalm 49:15, en de heiligen de wereld zullen oordelen. Zeker is, dat niemand ooit zijn hart verhardde tegen God of Zijn kerk, en veel voorspoed had, neen, Farao zelfs niet, want de Heere heeft het gesproken, tot vertroosting van al Zijn lijdende knechten dat van Hem de wraak is en Hij het vergelden zal.

Wat de psalmist lang daarvoor tot de heidenen gezegd had, Psalm 96:10, maakt de profeet hier eveneens aan alle volken bekend: Dat de Heere regeert, dat Hij komt om de aarde te richten, zoals Hij lang gerichten had geoefend op de aarde. De mededeling van Gods gericht over de volken kan betrekking hebben op de vernietiging van Sanherib, Nebucadnezar, Antiochus, in 't bijzonder op die van de antichrist, en van alle trotse vijanden van de christelijke kerk, maar enige van de beste uitleggers, zowel oudere als nieuwere, vooral de geleerde Dr. Pocock, menen, dat het de bedoeling is van deze verzen om de dag van het laatste oordeel voor te stellen in de gelijkenis van de strijd, die God voert tegen de vijanden van Zijn koninkrijk, en van de oogst, die Hij op de aarde vergadert, en beide vergelijkingen vinden wij in de Openbaring gebruikt, Hoofdstuk 19:11, 14:18. Hier hebben wij,

I. Een uitdaging aan alle vijanden van Gods koninkrijk om het ergste te doen, dat zij kunnen. Om hun te betekenen, dat God zich bereidt tot de oorlog met hen, worden zij opgeroepen om zich tot de oorlog met Hem te bereiden, vers 9 -11. Als het uur van Gods oordeel komt, zullen krachtige maatregelen getroffen worden om alle volken te vergaderen tot de krijg van die grote dag van de almachtige Gods, Openbaring 16:14, 20:8. Het schijnt hier ironisch bedoeld te zijn: "Roept dit uit onder de heidenen, laat alle strijdkrachten van de volken opgeroepen worden om zich tezamen aaneen te sluiten tegen God en Zijn volk." Het is iets dergelijks als het woord van Jesaja, Hoofdstuk 8:9 : "Vergezelt u tezamen, gij volken, en omgordt u, doch wordt verbroken. Heiligt een oorlog, wekt de helden op, roept ze tot uw dienst, wekt ze op tot waakzaamheid en vastberadenheid, laat optrekken alle krijgslieden. Laat hen komen en in 't strijdperk treden met de Almachtige, als zij durven, laat hen niet klagen over gebrek aan wapens, maar laat ze hun spaden tot zwaarden slaan en hun sikkelen tot spiesen. Laat hen het besluit nemen, als zij willen, nimmer tot hun akkers terug te keren, maar te sterven of te overwinnen, laat niemand zich verontschuldigen met ongeschiktheid tot het dragen van wapens, maar de zwakke zegge: Ik ben een held en trek naar het slagveld." Aldus daagt een almachtig God de machten van de duisternis uit tot de krachtigste tegenstand, laat de heidenen woeden, en de koningen van de aarde beraadslagen tegen de Heere en Zijn Gezalfde, laat ze te hoop lopen en aankomen en zich vergaderen, maar Hij, die in de hemel zit, zal lachen over hen, en als Hij ze aldus oproept, is dat om hen te bespotten, Psalm 2:2, 4. De heidenen moeten opgewekt worden, zij moeten ontwaken uit de dood, om op te trekken naar het dal Josafats, om daar hun vonnis te horen, om op te staan uit hun graven, om de Heere tegemoet te gaan in de lucht, Josafat betekent het oordeel van de Heere. Laat hen komen naar de plaats, waar God oordeelt, wat misschien de voornaamste reden is voor het gebruik van deze naam hier, maar hij is tezamen gevoegd als eigennaam ter wille van de toespeling op de plaats, die zo genoemd wordt, zoals wij tevoren opmerkten, laat hen daarheen gaan, waar God zal zitten om te richten alle heidenen, naar die troon van de heerlijkheid, waarvoor alle de volkeren vergaderd zullen worden, Mattheus 25:32 want voor de rechterstoel van Christus moeten wij allen verschijnen. De uitdaging, vers 9 wordt veranderd in een dagvaarding, vers 12. Het is niet alleen: Komt, als gij durft, maar: Gij zult komen, of gij wilt of niet, want er is geen ontkomen aan de oordelen Gods.

II. Het bevel aan de dienaren van Gods gerechtigheid om tegen deze vermetele vijanden van Zijn koninkrijk onder de mensen op te treden en te handelen. En daarom, doe uw helden derwaarts nederdalen, o Heere, vers 11. Als zij hun strijdkrachten in het veld brengen, moge God de Zijne laten optrekken, de bazuin van de aartsengel moge de aanval blazen om Zijn helden bijeen te roepen, dat is: Zijn engelen. Misschien is het een toespeling hierop, als gezegd wordt, dat Christus op de laatste dag van de hemel komen zal met de engelen van Zijn kracht,

2 Thessalonicenzen 1:7. Dat zijn de heerscharen van de Heere, die Zijn strijd zullen voeren, als Hij alle macht, heerschappij en kracht terneer werpt, als Hij recht zal doen onder de heidenen, Psalm 110:6. Sommigen menen dat deze woorden, vers 9, 10 : Heiligt een oorlog, wekt de helden op geen uitdaging zijn aan de scharen van de vijand, maar een bevel aan Gods scharen, laat ze zich verzamelen en aankomen. Als Gods zaak getwist moet worden, door de wet of door het zwaard, heeft Hij Zijn dienaren, die met kracht twisten zullen, getuigen, om voor Hem op te treden in het gerechtshof, soldaten om op 't slagveld voor Hem te strijden. Zij zullen, zo nodig, de spaden tot zwaarden slaan. Maar het is duidelijk, dat hun het bevel gegeven wordt, vers 13:Slaat de sikkel aan, want de oogst is rijp, dat wil zeggen: hun boosheid is groot, hun maat is vol, en zij zijn rijp voor het verderf. Onze Zaligmaker heeft dit verklaard, Mattheus 13:39 :De oogst is de voleinding van de wereld, en de maaiers zijn de engelen. Hun wordt bevolen hun sikkel aan te slaan, hun scherpe sikkel, en beide de oogst en de druiven in te zamelen, Openbaring 14:15, 18. De grootheid van de goddeloosheid van de mensen maakt hen rijp voor Gods oordeel.

III. De grote aantallen, die op die grote en plechtige dag zullen verschijnen, vers 14 :Menigten, in het dal van de beslissing, hetzelfde dat eerst het dal van Josafat werd genoemd, of van het oordeel van de Heere want de dag van de Heere is nabij in het dal. De oordeelsdag, de dag des Heeren wordt altijd verwacht en genoemd als nabij. Henoch zeide: Zie, de Heere komt, alsof de Rechter toen reeds voor de deur stond, omdat het zeker is, dat die dag komen zal op de vastgestelde tijd, en duizend jaren zijn bij God als een dag, alles rijpt met snelheid, wij moeten er altijd gereed voor zijn, omdat ons oordeel nabij is.

1. De oordeelsdag zal de dag van de beslissing zijn, als over ieders eeuwige staat zal beslist worden, en de twist die lang gehangen heeft tussen het rijk van Christus en dat van Satan ten laatste beslist, en een eind aan de worsteling gemaakt zal worden. Het dal van de rechtsbedeling, in 't Chaldeeuwsch, wanneer een ieder zal wegdragen hetgeen door het lichaam geschiedt, nadat hij gedaan heeft. Het dal des dorswagens, als voortzetting van de vergelijking met de oogst, vers 13. De trotse vijanden van Gods volk zullen dan verbrijzeld en in stukken gebroken worden, en dorsende als stof gemaakt.

2. Ontelbare menigten zullen bijeenvergaderd worden, om hun beslissend vonnis te horen op die dag, zoals wij bij de vernietiging van Gog lezen van het dal van Hamon-Gog en de stad Hamona, EZ. 39:15, 16, die beide de menigte van de overwonnen vijanden betekenen, het is hetzelfde woord, dat hier gebruikt wordt Hamonim, Hamonim, om bewondering uit te drukken. O, welk een grote menigte zal door haar verderf de goddelijke gerechtigheid verheerlijken op die dag! Een menigte van levenden, zegt een van de rabbijnen, en een menigte van doden, want Christus zal komen om te oordelen, beide de levenden en de doden.

IV. De verbazende verandering, die zal plaats hebben in het rijk van de natuur, vers 15 :De zon en maan zijn zwart geworden, als tevoren, Hoofdstuk 2:31. Haar glans en heerlijkheid zullen verduisterd worden door de veel grotere glans van de heerlijkheid, waarin de Rechter dan verschijnen zal. Ja, zij zullen ter zijde gezet worden bij de ontbinding van alle dingen, want de verdoemde zondaars in de hel zullen geen licht hebben, daar zij in de buitenste duisternis geworpen zijn, en de verheerlijkte heiligen in -den hemel zullen haar licht niet nodig hebben want God zelf zal hun eeuwig licht wezen, Jesaja 60:19. Zij, die op die dag van de toorn zullen vallen onder de toorn Gods, zullen afgesneden worden van alle troost en vreugde, betekend door de verduistering, niet alleen van zon en maan, maar ook van de sterren.

V. De verschillende indruk, die die dag maken zal op de kinderen van deze wereld, en de kinderen van God, naardat die dag voor hen zal zijn.

1. Voor de goddeloze zal het een verschrikkelijke dag zijn. Dan zal de Heere brullen uit Sion en Jeruzalem, van de troon van Zijn heerlijkheid, uit de hemel, waar Hij zich op bijzondere wijze openbaart, zoals Hij somtijds gedaan had van de hoge, heerlijke troon van Zijn heiligdom, die toch maar een flauwe gelijkenis had met de heerlijkheid van die dag. Hij zal Zijn stem geven uit de hemel, uit het midden van Zijn heiligen en engelen, zoals sommigen lezen, de heilige vergadering van hen, die Sion en Jeruzalem genoemd kunnen worden, want, als wij komen tot het hemelse Jeruzalem, dan komen wij tot de vele duizenden van de engelen, Hebreeen 12:22, 25. Op die dag zal Zijn stem voor de goddeloze als een brullen zijn, verschrikkelijk als het gebrul van een leeuw, want dat betekent het woord, lang zweeg Hij stil, maar nu zal onze God komen en niet zwijgen, Psalm 50:3, 21. Het oordeel van die grote dag zal de oren doen tuiten van diegenen, die onverzoenlijke vijanden blijven van Gods koninkrijk. Gods stem zal dan geweldiglijk verschrikken beide hemel en aarde, Jesaja 2:21, en weer Hagg. 2:7, Hebreeen 12 26. Dit betekent, dat de stem van God op die grote dag zo'n schrik zal geven aan de goddelozen, als genoeg is om zelfs hemel en aarde in ontsteltenis te brengen. Als God neerdaalt om Zijn vijanden te vernietigen, en hen allen te maken tot een voetbank, zal niets hen kunnen redden, al stonden hemel en aarde op om hen te verdedigen en hun bescherming op zich te nemen. Zelfs die zullen voor Hem beven, en geen voldoende bescherming geven aan hen, tegen wie Hij optreedt om hen te bestrijden. Evenals zegeningen uit Sion de liefelijkste zegeningen zijn, en genoeg om hemel en aarde te doen juichen, zo zijn ook verschrikkingen uit Sion de ergste verschrikkingen, en genoeg om hemel en aarde te doen sidderen.

2. Voor de rechtvaardigen zal het een blijde dag zijn. Als hemel en aarde zullen beven, en ontbonden worden en verbranden, dan zal de Heere de hoop van Zijn volk en de sterkte van de kinderen Israëls zijn, vers 16, en dan zat Jeruzalem een heiligheid zijn, vers 17. De heiligen zijn het Israël Gods, zij zijn Zijn volk, de kerk is Zijn Jeruzalem. Zij zijn in verbond en gemeenschap met Hem, en op de grote dag,

a. Zullen hun begeerten vervuld worden: De Heer zal de toevlucht Zijns volks zijn. Zoals Hij altijd de grondlegger en de grondslag van hun verwachtingen was, zo zal hij de kroon van hun verwachtingen zijn. Hij zal de haven van Zijn volk zijn, want dat is de betekenis van het woord, hun toevluchtsoord, hun schuilplaats, en hun woning. De heiligen zullen op de grote dag de begeerde haven bereiken, na een stormachtige reis zullen zij voet aan land zetten, zij zullen voor altijd bij God thuis zijn, in het huis huns Vaders, het huis, niet met handen gemaakt.

b. Hun gelukzaligheid zal bekroond worden. Op die dag zal God de sterkte van de kinderen Israëls zijn, en hen in staat stellen die dag te verwelkomen en staande te blijven onder het gewicht van zijn heerlijkheid en blijdschap. Als de oordelen Gods over deze wereld gekomen zijn, en de zondaars er onder vallen, is God de hoop en de sterkte van Zijn volk, de sterkte van hun hart, en hun deel, terwijl aan de harten van anderen de moed ontzinkt, uit angst.

c. Hun heiligheid zal volmaakt zijn, vers 17 : Jeruzalem zal heilig zijn, de heilige stad, dat zal het hemelse Jeruzalem zijn de triomferende kerk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks. Jeruzalem zal een heiligheid zijn, zo slaat er, het zal volmaakt heilig zijn, er zei geen overblijfsel van zonde zijn. De kerk van het Evangelie is een heilige gemeenschap, ook in de strijdende staat, meer nooit zal zij de heiligheid zelf zijn, totdat zij overgaat in de triomferende staat. Dan zullen vreemden niet meer daar doorgaan, in het nieuwe Jeruzalem zal niets binnenkomen, dat

verontreinigt, of ongerechtigheid werkt, niemand zal daar zijn, dan die er recht op hebben daar te zijn, niemand dan de burgers, want het zal een onvermengd gezelschap zijn.

d. God zal in dit alles geopenbaard en groot gemaakt worden: Zo zult gij weten, dat Ik de Heer uw God ben. Door de heiliging en verheerlijking van de kerk zal God in Zijn heiligheid en heerlijkheid bekend worden als de God, die op Zijn heilige berg woont en die heilig maakt door er op te wonen, en die geheiligd en verheerlijkt worden, worden dat door de kennis van Hem, die hen riep. De kennis, die de ware gelovigen van God hebben, is,

A. Een toeeigenende kennis. Zij weten dat Hij de Heer hun God is, niet van hun alleen, maar van hun en die van de gehele kerk, dat Hij hun God is, maar wonende op Sion, de berg van Zijn heiligheid, want, hoewel het geloof zich toeeigent, maakt het zich toch niet meester van de voorrechten van het verbond om anderen uit te sluiten.

B. Het is kennis uit ondervinding. Zij zullen bevinden, dat Hij hun toevlucht en sterkte is in de ergste tijden, en zo zullen zij weten, dat Hij de Heer hun God is. Die de goedheid van God gesmaakt en gezien hebben, kennen die het best, en hebben bevonden, dat Hij goed voor hen is.

De beloften, waarmee deze profetie besluit, worden vervuld, ten dele in het rijk van de genade en in de vertroostingen en gunsten van alle getrouwe onderdanen van dat rijk, maar zullen volkomen vervuld worden in het rijk van de heerlijkheid, want in de geschiedenis van de Joodse kerk kennen wij geen gebeurtenis, die aan de volle omvang van deze beloften beantwoordt, en de vrede en voorspoed, waarmee zij gezegend worden, waarvan wij kunnen aannemen, dat dit een ovedrijvende beschrijving is, waren slechts de afbeelding van betere dingen over ons voorzien, opdat zij, in hun besten tijd, zonder ons niet zouden volmaakt worden.

I. Beloofd wordt, dat de vijanden van de kerk overwonnen en ten onder gebracht zullen worden, vers 19. Egypte, die oude vijand van Israël, en Edom, die een diepgewortelde vijandschap tegen Israël koesterde, van Ezau afkomstig, deze zullen tot verwoesting worden, tot een woeste wildernis, die niet meer te bewonen is, zij zijn het volk van Gods verbanning geworden, en dat waren de Idumeeërs, Jesaja 34:5. Kracht noch rijkdom van enig volk is een wapen tegen de oordelen Gods. Maar wat is de twist, die God met deze machtige koninkrijken heeft? Het is om het geweld, gedaan aan de kinderen van Juda, en de mishandeling van het volk, zie Ezechiel 25:3, 8, 12, 15, 26:2. Zij hadden het onschuldig bloed van de doden vergoten, die een schuilplaats bij hen zochten, of door hun land zochten te ontkomen. Het onschuldige bloed van Gods volk is zeer kostbaar bij Hem, en geen druppel er van zal vergoten worden, zonder vergelding. Op de laatste dag zal deze aarde, die met geweld tegen Gods volk vervuld is, tot een verwoesting worden, als zij met alle werken, die er in zijn, verbrand zal worden. En vroeger of later zullen de onderdrukkers en vervolgers van Gods Israël ten onder gebracht en in ‘t stof geworpen, ja, zij zullen tenslotte neergeworpen en in de vlammen gestort worden.

II. Beloofd wordt, dat de kerk zeer gelukkig zal zijn, en waarlijk gelukkig is zij in geestelijke voorrechten, zelfs in haar strijdende staat, maar veel meer, wanneer zij in de triomferende staat overgaat. Drie dingen worden hier beloofd:

1. Reinheid. Dat wordt hier het laatst genoemd als de oorzaak van al het andere: Ik zal hun bloed reinigen, dat Ik niet gereinigd had, dat wil zeggen hun bloedige, snode zonden, in 't bijzonder het vergieten van onschuldig bloed, dat veil en die schuld kleefde hun aan door de zonde, die hen onbekwaam maakte voor de gemeenschap met God, en hatelijk voor Zijn heiligheid en schuldig voor Zijn gerechtigheid, daarvan zullen zij gewassen worden in de geopende fontein, Zacheria 13:1. Door het bloed van Christus zal gereinigd worden, wat niet kon gereinigd worden door de offeranden en reinigingen van de ceremoniële wet. Of, als wij het willen toepassen op de zaligheid van het toekomende leven, dan betekent het de reiniging van de heiligen van al die gebreken, waarvan zij niet gereinigd waren door inzettingen of leidingen in deze wereld, daar zal niet het geringste overblijfsel van zonde meer in hen zijn. Hoewel zij zich dagelijks reinigen, is hier altijd nog iets onreine, maar in de hemel zal ook dat verdwenen zijn. En de reden daarvan is, dat de Heer in Sion woont, bij Zijn kerk, en veel heerlijker, bij de gemeente in de hemel, en de heiligheid is Zijn huis sierlijk tot lange dagen, om welke reden daar, waar Hij woont, volmaakte heiligheid moet en zal zijn. Hoewel de loutering en verbetering van de kerk een werk is, dat langzaam vordert, en er altijd nog iets is waarover wij klagen, omdat het niet gereinigd is, toch zal er een dag komen, waarop alles, dat veranderd is, verbeterd zal worden en de kerk volmaakt schoon zal zijn, zonder vlek en zonder smet, en op die dag moeten wij wachten.

2. Overvloed, vers 18..Dit wordt het eerst genoemd, omdat het het omgekeerde is van het oordeel, waarmee in de vorige hoofdstukken gedreigd wordt.

a. De stromen van deze overvloed vloeien over het land en verrijken het: De bergen zullen druipen van zoete wijn en de heuvels stromen van melk, zo'n grote overvloed van levensmiddelen zal er zijn. Beide voor kinderen en volwassenen. Het betekent de overvloed van de wijngaarden, en van alle vruchtbomen, en de overvloed van vee in de weide, die ze met melk vervullen. En, om het bouwland vruchtbaar te maken, zullen de stromen van Juda vol van water gaan, zodat het land zal zijn als de hof van Eden, overal wel besproeid en zeer verrijkt, Psalm 65:9. Maar dit schijnt geestelijk bedoeld te zijn, de gunsten en vertroostingen van het nieuwe verbond worden vergeleken met wijn en melk, Jesaja 55:1, en de Geest met stromen des levenden waters Johannes 7:38. En deze gaven zijn veel overvloediger onder het Nieuwe Testament dan onder het Oude, als de gelovige genade voor genade ontvangen uit Christus' volheid, als zij verrijkt zijn met eeuwige vertroosting, en vervuld met alle blijdschap en vrede in het geloven dan druipen de bergen van zoete wijn, en stromen de heuvelen van melk. Drink, drink overvloedig, o liefste! Als er een overvloedige uitstorting van de Geest van de genade is, dan gaan de stromen van Juda vol van water, en maken blijde, niet alleen de stad van onze God, Psalm 46:4, maar het gehele land.

b. De bron van deze overvloed is in het huis des Heeren, waar de stroom ontspringt, evenals die wateren van onder de dorpel des huizes, Ezechiel 47:1, en de rivier des levens, voortkomende uit de troon Gods en des Lams, Openbaring 22:1. De psalmist zegt, sprekende van Sion: Alle mijn fonteinen zullen binnen in u zijn, Psalm 87:7. Degenen, die onder het eerste deel van dit vers tijdelijke zegeningen verstaan verklaren toch deze fontein uit het huis des Heeren als Gods genade, die wij zoveel te meer nodig hebben, als wij overvloedige tijdelijke zegeningen hebben, opdat wij die niet misbruiken. Deze fontein is Christus zelf, Zijn verdienste en genade reinigt ons, verfrist ons en maakt ons vruchtbaar. Er staat, dat hij het dal van Sittim zal besproeien, dat zeer ver van de tempel te Jeruzalem af lag, aan de andere kant van de Jordaan, en droog en kaal was, wat betekent, dat de genade van het Evangelie voortvloeiende uit Christus, zeer ver reiken zal, zelfs tot de heidenwereld, tot de verst verwijderde streken

daarvan, en hij zal doen overvloeien van vruchten van de gerechtigheid, die lang als de onvruchtbare wildernis waren geweest. Deze genade is een overvloeiende en altijd vloeiende bron, waaruit zij altijd kunnen putten, zonder vrees, dat zij ooit verdrogen zal. Deze bron komt uit het huis des Heeren, want die deel willen hebben aan de beloofde gunsten en vertroostingen, moeten de inzettingen en rechten met ijver en volharding waarnemen, en uit het huis des Heeren, dat boven is, uit Zijn tempel in de hemel stroomt al het goede, dat wij dagelijks smaken, maar binnenkort, maar voor eeuwig hopen te drinken aan de oorsprong.

3. Eeuwigheid. Dit is de kroon op al het andere, vers 20:Juda zal blijven in eeuwigheid als Egypte en Edom tot een verwoesting zijn gemaakt, en Jeruzalem zal blijven van geslacht tot geslacht. Dit is een belofte, en een kostbare belofte is het.

a. Dat de kerk van Christus in de wereld blijven zal tot aan het einde van de tijd. Als het een geslacht van belijdende christenen gaat, zal een ander in de plaats er van komen, waarbij de troon van Christus zal blijven in eeuwigheid en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.

b. Dat al de levende leden van die kerk, want Juda en Jeruzalem staan hier voor de inwoners van dat land en die stad, Mattheus 3:5, in die staat van gelukzaligheid zullen blijven tot aan de laatste tijden van de eeuwigheid. Dat nieuwe Jeruzalem zal zijn van geslacht tot geslacht, want het is een stad met fundamenten, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.